Omraam Mikhaël Aïvanhov

Destăinuirile apei şi ale focului

Articol I. Cap. 1 – Apa şi focul, principii ale creaţiei

Cartea Facerea începe prin relatarea creaţiei lumii. Dar înainte să descrie cum au apărut toate elementele universului: soarele, luna, stelele, vegetaţia, animalele, omul... Moise scrie o frază a cărei semnificaţie şi profunzime numai Iniţiaţii o pot înţelege: „Şi Duhul lui Dumnezeu. Se purta pe deasupra apelor". De ce deasupra apelor? Pentru că apa reprezintă materia cosmică originară pe care spiritul Domnului, focul primordial, a pătruns-o pentru a o fertiliza. Contrar celor crezute în general, nu pământul este elementul ce exprimă şi manifestă cel mai bine proprietăţile şi calităţile materiei, ci apa. Aceste calităţi sunt receptivitatea, adaptarea, supleţea.

Apa constituie deci simbolul materiei primordiale care a primit germenii fertilizatori ai spiritului, ea reprezintă matricea vieţii. Viaţa a apărut din apă datorită principiului focului care a pus această materie în mişcare. Fără acţiunea focului, nicio formă de viaţă nu este posibilă. Apa, materia nu posedă viaţa prin ea însăşi, focul este acela care i-o infuzează. Viaţa pe pământ s-a născut deopotrivă şi din acţiunea focului asupra apei. Primii germeni de viaţă au coborât pe pământ purtaţi de razele soarelui, ei au colindat până au întâlnit apa oceanelor care i-a primit ca o mamă iubitoare şi i-a crescut datorită luminii şi căldurii solare.

Atunci când am înţeles că apa reprezintă simbolul materiei universale de la care universul a fost creat, ne va fi mai uşor să interpretăm următoarele versete din Facerea, unde Moise descrie cum Dumnezeu a separat apele de jos de cele de sus: „Şi a zis Dumnezeu: Să fie o tărie prin mijlocul apelor şi să despartă ape de ape. Şi aşa a fost. A făcut Dumnezeu tăria şi a despărţit Dumnezeu apele de sub tărie de apele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer". Aceste ape din înalt pe care Ştiinţa Iniţiatică le numeşte şi „lumină astrală", „agent magic", reprezintă oceanul primordial în care toate creaturile s-au cufundat şi unde se hrănesc. De altfel, se spune că, tocmai pentru a-şi aminti de aceste ape primordiale, copilul care se află încă în pântecul mamei este cufundat într-un mediu lichid. Noi trăim în imensitatea cosmică exact ca şi peştii în mare, dar impurităţile ce ne obturează adesea deschiderile interioare ne împiedică să fim hrăniţi şi însufleţiţi de această apă care ne învăluie din toate părţile.

Apa şi focul reprezintă deci cele două principii ale creaţiei. Activitatea lor în univers este simbolizată prin cruce, imagine plină de o mare bogăţie de sensuri, pe care o regăsim în toate civilizaţiile. Linia orizontală reprezintă activitatea principiului feminin, apa, ce are mereu tendinţa de a se întinde, de a se răspândi pe suprafaţa solului ocupând cât mai mult spaţiu, căutând chiar interstiţii ca să se infiltreze sub pământ şi să dispară. Linia verticală reprezintă principiul masculin, focul, care are dimpotrivă tendinţa de a se concentra şi de a se îndrepta spre înălţimi. Apa este deci legată de profunzime, de suprafaţă, iar focul de înălţime. Aceste două direcţii opuse, orizontală şi verticală, sintetizate de cruce, sunt acelea care reprezintă cel mai bine activitatea celor două principii masculin şi feminin în creaţie şi în creaturi. Universul este plin de acest simbol.

Majoritatea creştinilor nu văd în cruce decât o amintire a morţii lui Iisus, fără a-şi da seama că limitându-i astfel semnificaţia, ei o sărăcesc. Nu putem nega că moartea lui Iisus pe o cruce a reprezentat un eveniment deosebit în istoria omenirii. Dar ca simbol, crucea depăşeşte cu mult acest eveniment şi acela care se străduieşte să îl aprofundeze în lumina învăţământului celor două principii masculin şi feminin, al apei şi focului, intră în contact cu cele mai mari mistere ale creaţiei. În orice caz, eu vă pot spune că nimic nu a contat mai mult în viaţa mea ca apa şi focul, şi chiar imaginile copilăriei care m-au impresionat cel mai mult sunt legate de apă şi de foc.

Eu m-am născut într-un sat din Macedonia, la poalele muntelui Babuna Pianina (care înseamnă „Muntele Bunicii") al cărui vârf se numeşte Pelister. Mi-au rămas amintiri ai acelor ani petrecuţi în sat, şi îmi amintesc în mod special descoperirea pe care am făcut-o atunci când aveam patru-cinci ani, a unui loc din apropierea casei, unde izvora din pământ un firicel de apă. Eram atât de impresionat de acea apă care ţâşnea, transparentă, limpede, încât rămâneam ore în şir privind-o. Acea imagine s-a imprimat foarte profund în sinea mea, şi mi se întâmplă şi acum să retrăiesc senzaţiile de încântare ce le simţeam în faţa acelui mic izvor. Mi-am pus de mai multe ori întrebarea: eram atât de tânăr, oare ce vedeam în acea apă?... Şi nu numai în apă, ci şi în foc, fiindcă eram la fel de fascinat de foc cât şi de apă. Numai că focul era mult mai periculos, fiindcă pentru a-l vedea, îl aprindeam adesea, şi nu era indicat să mi se lase cutii cu chibrituri la îndemână!

Da, de ce apa şi focul?... Pentru că ele reprezintă în natură expresia cea mai frumoasă, cea mai puternică, cea mai semnificativă a celor două mari principii cosmice, masculin şi feminin, asupra cărora trebuia să lucrez apoi în întreaga mea viaţă. De altfel, dacă s-ar studia în detaliu viaţa anumitor fiinţe, s-ar constata că preocupările lor, subiectele asupra cărora acestea trebuiau să lucreze mai târziu erau deja indicate în anumite impresii, experienţe sau comportamente din copilărie.

Vă gândiţi: „Dar nu am auzit niciodată spunându-se că apa şi focul ar fi atât de importante!" Ei bine, înseamnă că nu aţi citit cu atenţie Evangheliile, şi mai ales Evanghelia după Ioan unde se relatează conversaţia dintre Iisus şi Nicodim. Nicodim era medic în Israel şi într-o noapte s-a dus să îl întâlnească pe Iisus pentru a-i vorbi. Şi tocmai lui i-a dat Iisus acel răspuns asupra căruia mulţi teologi şi-au pus întrebări: „Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu". Acest verset prezintă corespondenţe cu acela din Facerea: „Şi Duhul lui Dumnezeu. Se purta pe deasupra apelor". În ambele cazuri este evocat acelaşi fenomen, naşterea: naşterea universului şi naşterea spirituală a omului pentru care regăsim aceleaşi elemente: focul (spiritul) şi apa (materia). La fel cum universul s-a născut din foc şi apă, pentru a pătrunde în această stare de conştiinţă superioară numită împărăţia lui Dumnezeu, omul trebuie să se nască deopotrivă din foc şi apă, fiindcă transpuse în planul spiritual, focul reprezintă înţelepciunea, iar apa este iubirea. Prin intermediul celor câteva cuvinte adresate lui Nicodim, Iisus a arătat că poseda şi el această ştiinţă a apei şi focului ce reprezintă ştiinţa celor două mari principii cosmice masculin şi feminin.

Am observat deja, apa şi focul se opun prin orientarea lor: focul urcă şi urcând el se concentrează, toate flăcările sale converg spre un punct; în timp ce apa coboară şi în cădere ea manifestă, dimpotrivă, tendinţa de a se extinde. Totuşi, atunci când observăm cu atenţie mişcarea unuia sau a alteia, ne dăm seama că în realitate există între ele o anumită asemănare. Aţi remarcat oare cum căderea unei cascade sau a unui torent seamănă cu un foc inversat? Iar cum un foc care arde s-ar asemăna cu o cascadă ce urcă spre izvor. Cu câţiva ani în urmă, cineva mi-a oferit un film făcut la o cascadă, iar atunci când am proiectat acel film în faţa tuturor, la un moment l-am rulat înapoi,

pentru a observa… Era ceva extraordinar, mişcarea apei semăna exact cu aceea a focului! Dacă aveţi ocazia, faceţi şi voi această experienţă şi veţi vedea… Este ca şi cum apa ar fi un foc condensat ce coboară în profunzimile pământului, iar focul, o apă în vâlvătaie ce se ridică spre înălţimi. S-ar putea spune că apa şi focul sunt o aceeaşi substanţă care se prezintă sub două aspecte diferite.

Dar tocmai aceste două aspecte sunt cu adevărat foarte instructive, ele ne informează de pildă asupra celor două metode ale cunoaşterii: metoda orizontală ce constă în a face investigaţii la suprafaţă, şi metoda verticală ce constă în a ne detaşa de suprafaţă, pentru a căuta adevărul în înalt. Prima metodă este cea a apei, a doua, este cea a focului.

Acela care alege metoda apei trebuie să se pregătească pentru o lungă şi anevoioasă ucenicie. Cunoaşteţi aventurile apei: ea străbate tot felul de terenuri, se încarcă cu resturi sau impurităţi, se cufundă în pământ unde este supusă unor presiuni mari în întuneric. Da, soarta apei pe pământ şi sub pământ nu este întotdeauna demnă de invidiat. Iar acela care urmează această cale trebuie să suporte nişte condiţii dificile, este hărţuit, brutalizat, doborât de evenimente şi suferă. Iar atunci când reuşeşte să spună într-un final: „Am înţeles, mi-am învăţat lecţia din toate aceste peregrinări", el se găseşte uneori într-o stare jalnică. În sfârşit, este totuşi bine fiindcă a înţeles, iar metoda apei posedă deci ceva bun. Dar metoda focului este totuşi preferabilă, fiindcă ea vă smulge din situaţiile pământene şi vă proiectează spre înălţimi: pătrunderi în lumina care vă descoperă instantaneu întreaga cunoaştere.

Când Iisus a spus: „Fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi nevinovaţi ca porumbeii" el voia să spună că trebuie să ştii cum să acţionezi cu cele două metode: cea a apei (şarpele) despre care Moise spune în Facerea că este cel mai inteligent dintre animalele de câmp. şi cea a focului (porumbelul). Iată cele două căi ale cunoaşterii: şarpele care se târăşte pe pământ este apa care înaintează sinuos; iar porumbelul care zboară spre cer reprezintă focul ce se înalţă. A cunoaşte porumbelul înseamnă a cunoaşte focul, Duhul Sfânt: această cunoaştere vă iluminează.

Acum, la fel cum apa şi focul sunt opuse datorită direcţiei lor, ele sunt contrare şi prin natura lor. Fiindcă dacă vreţi să uniţi apa cu focul ele se distrug. Ele se duşmănesc în aparenţă: apa care produce viaţa poate stinge focul, iar focul care şi el produce viaţă, poate face ca apa

să dispară transformând-o în vapori. Pentru ca ele să poată face o lucrare împreună, nu trebuie să aruncăm apă peste foc, trebuie să găsim o cale de mijloc, un mod de a împăca cele două forţe. Cum? Ei bine, puneţi apa într-un recipient şi puneţi recipientul pe foc. Apa începe să se agite în vas, se umflă, fierbe, protestează şi cere mai mult spaţiu, doreşte să iasă, împinge pereţii care o încarcerează. Din apă se degajă deci o forţă. Unde se afla această forţă? De unde vine ea? Chiar de la apă, iar focul este acela care a declanşat-o. Deci, atunci când focul păstrează o „distanţă respectuoasă" faţă de apă, el nu o ucide, din contră, o slăveşte extrăgându-i toate puterile, care din acel moment pot fi puse la lucru.

În realitate, focul şi apa nu sunt duşmani, ei se iubesc mult… dar separaţi printr-un perete, altfel se detestă. Focul îi spune apei: „Nu te apropia, mă vei stinge!" şi apa îi răspunde: „Tu vrei să mă transformi în vapori, pleacă de aici!" Dar dacă îi separăm, îi putem auzi vorbind între ei, transmiţându-şi cuvinte de iubire. Nu aţi remarcat cât de plăcute sunt aceste conversaţii între apă şi foc? Faceţi-vă timp uneori să ascultaţi zgomotul apei care fierbe.

Câţi inventatori, ingineri, mecanici nu pun apa la lucru! Ei construiesc maşini în care focul pune în acţiune puterea apei. Da, dar dacă ei ştiu foarte bine cum să folosească focul şi apa în mod fizic, în bucătăriile sau în uzinele lor, în viaţa lor personală lucrurile stau altfel, ei nu ştiu să exalte apa cu ajutorul focului, ei le amestecă deseori şi pierd totul.

Este ceea ce observăm de pildă la unele cupluri: bărbatul reprezintă focul, şi femeia apa, şi cum sunt doi ignoranţi care nu ştiu că trebuie să pună un perete despărţitor (este o imagine) între ei, iată că soţul se stinge iar femeia se evaporă. Vă întrebaţi: „Dar ce reprezintă acest perete?" înainte de toate este conştiinţa că sunt împreună nu pentru plăcere, ci pentru a face o lucrare în vederea unui ideal comun. Numai în aceste condiţii uniunea bărbatului şi a femeii va fi creatoare, altfel, într-un moment în altul, ei vor ajunge să se distrugă unul pe celălalt. Ei da, nu este de ajuns să observăm şi să folosim tehnic transformările apei, trebuie să tragem concluzii utile pentru viaţa noastră personală şi mai ales pentru viaţa noastră spirituală.

Noi cunoaştem apa în diferite stări: solidă (gheaţa), lichidă, gazoasă (vaporii). Şi focul este acela care, prin gradul mai mare sau mai mic de căldură, determină aceste stări diferite ale apei. Focul care

transformă apa în vapori reprezintă în mod simbolic spiritul care acţionează asupra materiei pentru a o face mai uşoară, mai subtilă, mai pură. De aceea putem spune că fiinţa umană este comparabilă cu o oală cu apă încălzită la foc, cu diferenţa că în loc de a fi dedesubt, focul, spiritul este deasupra, dar rezultatul este acelaşi. Dacă există viaţă în oală, aceasta se datorează spiritului. Iar atunci când omul moare, oala rămâne tot acolo, dar focul dispare, nimic nu mai mişcă! Cum vedeţi această comparaţie? Excelentă, nu-i aşa?... sau mai degrabă îmbietoare, dacă tot vorbim despre oale!

Focul este simbolul spiritului, al principiului masculin care lucrează asupra apei, a materiei. Noi posedăm cu toţii acest foc. De aceea putem aplica această lege în noi înşine: să ne expunem slăbiciunile, defectele, focului soarelui spiritual, pentru ca această materie întunecată, ordinară, să înceapă să se topească şi să se descompună. Iată un alt exemplu a ceea ce reprezintă ştiinţa alchimică.

Articol II. Cap. 2 – Secretele combustiei

Focul ne destăinuie cel mai mare mister al vieţii: combustia. Fiindcă viaţa nu reprezintă nimic altceva decât o combustie. Nicio manifestare din univers nu este posibilă fără arderea unei materii ce produce energie. Şi acest lucru este adevărat şi pentru om: nutriţia, respiraţia, dar şi sentimentul, gândul sunt fenomene de combustie. Există de altfel în limbajul curent o expresie foarte semnificativă. Atunci când cineva face excese ce antrenează un mare consum de energie, spunem că „se osteneşte peste măsură". Dar cei mai mulţi oameni deşi cunosc şi folosesc această expresie, nu sunt prea atenţi cum îşi folosesc energiile, şi prin viaţa dezordonată ce o duc nu se menajează. Ei îşi imaginează că energiile lor sunt inepuizabile şi că ele vor fi înlocuite automat. Ei bine, nu! Anumite elemente pot fi înlocuite pentru că Inteligenţa Cosmică a construit organismul uman în aşa fel încât acesta poate repara treptat anumite pierderi, dar dacă omul nu duce o viaţă cumpătată, pierderile vor fi ireparabile.

Acela care duce o existenţă dezordonată, pasională, îşi pierde energiile cele mai preţioase, şi nu numai că îşi lipseşte de hrană corpurile sale psihice şi spirituale, dar îşi slăbeşte chiar şi corpul fizic. Pentru a întreţine viaţa, există întotdeauna ceva de ars. Dar ce să arzi? Iată problema. Iar focul ne oferă răspunsul. Când vreţi să faceţi un foc, aduceţi lemn „uscat", cum se spune: ramuri negre, strâmbe, lipsite de frumuseţe, dar îndată ce acestea ard, câtă splendoare, ce lumină!

Datorită focului, aceste ramuri care ar fi putut rămâne abandonate undeva, inutile, se transformă în lumină, în căldură, în energie.

Veţi spune: „Da, este clar, înţelegem, dar în ce măsură aceste ramuri ne interesează?" Ele vă interesează pentru că, în mod simbolic, există deopotrivă şi în voi. Fiindcă aţi adunat în sinea voastră o mulţime de crengi uscate şi negre ce aşteaptă să fie arse… Toate tendinţele egoiste, pasionale, toate manifestările naturii inferioare sunt ca nişte lemne uscate; puneţi-le atunci pe foc şi ele vor produce căldură şi lumină. Acesta se numeşte sacrificiu. Da, trebuie să învăţăm să ardem gelozia, furia, senzualitatea: veţi fi eliberaţi de ele, şi în acelaşi timp inima vă va fi încălzită iar intelectul luminat. Acela care se teme să sacrifice câte ceva din instinctele, din poftele sale nemăsurate, va rămâne veşnic în întunericul şi frigul spiritual. Fără sacrificiu nu puteţi avea focul. Să nu vă fie teamă de nimic: dispuneţi de o rezervă imensă de lemn: natura voastră inferioară care este un arbore uriaş! Datorită ei vă puteţi lumina şi încălzi timp de secole oferind de lucru tuturor centrilor voştri spirituali.

Dar majoritatea oamenilor preferă să păstreze cu mare grijă, intactă, natura lor inferioară, ei nu vor să fie consumaţi, de aceea ei rămân răspândiţi ca nişte ramuri moarte care nu au fost încă aprinse. Trebuie să sufere mari încercări, mari decepţii, mari pierderi, pentru a se hotărî în sfârşit să ardă vechiturile închistate de secole în sinea lor. Până atunci ezită, tremură să nu le piardă, resimt acest sacrificiu ca pe o privaţiune, o împovărare, o pierdere. Pentru că nu au înţeles nimic. Bineînţeles, există ceva ce dispare, dar acest ceva trebuie să dispară pentru ca să apară ceva mai bun, pentru ca lumina şi căldura să apară. Veţi spune: „Da, dar după un anumit timp nu mai rămâne nimic din copacul care arde". Poate, dar omul poate arde la nesfârşit. De îndată ce s-a aprins, el poate să nu se mai stingă. Va exista întotdeauna în el o materie care să ardă.

Adevăratul sacrificiu este transformarea tuturor elementelor deteriorate, îmbătrânite, impure, în lumină şi căldură, adică în iubire şi în înţelepciune. Iniţiaţii au înţeles acest lucru şi de aceea ei se oferă zilnic Îngerului Focului pentru a fi consumaţi, a fi arşi. Deseori Dumnezeu a fost comparat cu un foc, dar nu ştim mare lucru despre acest foc, doar că el este de o intensitate imposibil de suportat. Este focul Spiritului Pur: toate formele se topesc, se spulberă în contact cu el. Toţi aceia care au primit sărutul acestui foc s-au topit în el într-o

aceeaşi flacără.

Mulţi spiritualişti au scris cărţi foarte complicate despre experienţele mistice. În realitate, este foarte simplu. Experienţa misticilor este experienţa focului, a focului sacru pe care omul îl alimentează în sine aruncându-i zilnic bucăţi din natura sa inferioară, exact cum se aruncă lemn uscat într-o vatră. Priviţi un foc arzând: toate bucăţile de lemn care până atunci fuseseră separate, disparate, el le reuneşte în aceeaşi lumină, în aceeaşi căldură, iar acestea sunt obligate să gândească şi să simtă ca el, ca focul.

Ce fac planetele rotindu-se în jurul soarelui? Şi ele se sacrifică, contribuie la alimentarea focului său. Focul soarelui este locul în care converg toate energiile şi emanaţiile entităţilor care populează universul. Este vatra, este altarul sacrificiului. Toate entităţile susţin şi menţin focul sacru al soarelui pentru ca întreg universul să beneficieze de acest sacrificiu; şi ele beneficiază deopotrivă. Evident, ele nu aduc ca şi noi câteva ramuri negre şi strâmbe! Nu contează acum ce aduc ele. Problema este să alimentăm în noi focul divin şi nu o putem face decât sacrificându-i acestuia instinctele, poftele noastre nemăsurate şi toate manifestările naturii noastre inferioare.

Ce ne mai învaţă focul? Priviţi: ramurile care sunt deasupra ard mai repede şi cu mai multă intensitate. S-ar spune că ele se grăbesc fiind fericite să se transforme în lumină, în scântei. Ramurile de jos ard mai lent, mai domol. Iar acelea care cad alături de foc, am putea spune că ezită. Ele se întreabă: „Oare trebuie sau nu să ardem?" Ele ezită, pentru că s-au îndepărtat de foc şi nu este bine să te îndepărtezi. Acela care este departe de foc continuă să ardă puţin, apoi se stinge. Vedeţi cum chiar şi focul ne prezintă o imagine a vieţii: aceia care se înalţă strălucesc cu intensitate, aceia care rămân jos stagnează, iar aceia care s-au separat se sting.

Misterul focului este misterul vieţii. În om, focul reprezintă scânteia vieţii ascunsă în inimă. Omul moare atunci când focul părăseşte inima sa. De aceea, este esenţial să învăţăm cum să protejăm acest foc, în mod fizic, dar mai ales în mod spiritual.

Articol III. Cap. 3 – Descoperirea apei

Apa este fluidul vital al pământului. Fluviile şi râurile reprezintă arterele şi venele; lacurile, plexurile etc. Ca şi sângele, apa este acel element atât de preţios şi indispensabil ce aduce viaţa, alimentează toate creaturile: pietrele, plantele, animalele, oamenii… Chiar şi

cristalele au nevoie de apă pentru a se forma: pietrele preţioase nu există decât datorită câtorva particule de apă fără de care s-ar transforma în praf. Apa este cea care face ca piatra să fie rezistentă, colorată şi transparentă la lumină. Cât despre vegetaţie, a cărei rădăcini sunt cufundate în sol, ea constituie corpul eteric al pământului. Da, corpul eteric al Pământului sunt copacii, iar apa este fluidul ce susţine acest corp. Florile, copacii şi toate plantele modelează şi însufleţesc pământul cu ajutorul apei.

Dacă vrem să intrăm în secretele naturii, trebuie să încercăm să înţelegem importanţa apei, să medităm asupra semnificaţiei ei, a proprietăţilor, a puterilor sale, a tot ceea ce este ascuns în ea. Toţi oamenii se comportă neglijent cu apa, nu o iau în consideraţie, nu o apreciază. Veţi spune: „Ba da, o apreciem!" Da, în mod instinctiv, mecanic, inconştient, dar nu despre aceasta vă vorbesc. Apa trebuie să aibă o valoare în conştiinţa voastră, pentru a deveni un factor puternic în viaţa voastră psihică, în viaţa voastră afectivă şi mentală.

Eu am constatat cum unii oameni, atunci când privesc un râu, un lac sau marea, rămân la fel de insensibili ca în faţa unui zid. Acea apă nu le spune nimic, este ca şi cum nu ar vedea-o. Ei nu sunt preocupaţi de apă decât atunci când le lipseşte, şi se întreabă cum vor putea găti, spăla vasele, cum se pot spăla sau uda grădina… Este extraordinar! Dar să se trezească puţin, să se încânte, să îşi spună cel puţin: „Ce apă! ce apă!" pentru a arăta că o văd!… Cum să nu fii fermecat, cum să nu tresari de bucurie în faţa acestei materii atât de clare, a acestei manifestări a principiului feminin, a Mamei Divine care ne învăluie cu puritatea, cu limpezimea sa? Trebuie să fim orbi! Iar apoi ne imaginăm că vom clarifica misterele universului! Trebuie în sfârşit să începem să înţelegem ceea ce reprezintă apa în natură şi să ne hotărâm să lucrăm cu ea pentru transformarea vieţii noastre interioare. Este bine să îţi placă să te plimbi aproape de cascade şi de râuri, să bei apă de la izvor, să te scalzi în lacuri şi în mare, dar aceasta nu este o adevărată lucrare şi nu va rezulta nici cea mai mică schimbare în voi atât timp cât nu veţi şti cum să intraţi în contact real cu apa, cum să îi vorbiţi şi să vă legaţi de ea.

Pentru a intra în contact cu apa, prima condiţie este să te apropii de ea cu respect, ştiind că în ea trăiesc entităţi frumoase şi pure care nu vor fi binevoitoare cu voi decât dacă aveţi pentru ele consideraţie şi iubire. De exemplu, dacă doriţi să vă scăldaţi, mai ales

într-un lac, fiţi atenţi să nu o faceţi în orice stare. Cereţi permisiunea entităţilor apei, căci scăldându-vă este ca şi cum aţi scăpa de impurităţile voastre în locuinţa lor şi trebuie să fiţi conştienţi că aţi putea să le indispuneţi. Fiţi deci foarte atenţi.

Cum nu aveţi poate ocazia să intraţi zilnic în legătură cu apa din natură, vă puteţi exersa acasă. Umpleţi un vas cu apă: chiar într-o mică cantitate, ea reprezintă toată apa de pe pământ, fiindcă în mod simbolic, magic, chiar o singură picătură de apă este de ajuns pentru a vă lega de toate fluviile şi oceanele. Vă concentraţi deci asupra apei din acest vas plin, o salutaţi pentru ca ea să devină şi mai vie şi vibrantă, îi spuneţi cât o admiraţi şi cât de Inimoasă este, şi că doriţi ca ea să vă dăruiască puritatea şi transparenţa ei. Apoi puteţi atinge apa, o puteţi face să curgă pe mâinile voastre cu gândul că intraţi în contact cu corpul ei eteric, că îi absorbiţi vibraţiile, că sunteţi impregnaţi de acestea.

Puteţi forma şi imagini: păstrându-vă mâinile în apă, imaginaţi-vă că vă scăldaţi într-un lac din vârful muntelui, lacul cel mai pur, mai cristalin, comunicând cu prospeţimea lui, cu puritatea lui… Dacă faceţi acest exerciţiu cu un sentiment sacru, veţi simţi corpul vostru vibrând în armonie cu întreaga natură, vă veţi simţi uşuraţi, purificaţi şi chiar creierul vostru va funcţiona mai bine. Câte schimbări apar după un astfel de exerciţiu! Dar cu condiţia ca gândul, factorul cel mai puternic, să lucreze. Tot ceea ce Dumnezeu a creat poate, cu ajutorul gândului vostru, să vă folosească pentru a vă ameliora, a vă purifica, a vă întări şi a deveni mai inteligenţi.

Faceţi deci exerciţii, nu este un lucru infim şi lipsit de importanţă acela de a privi apa într-un vas de cristal; să o atingeţi cu iubire, să îi simţiţi prospeţimea, unduirea, să îi contemplaţi transparenţa. Şi fiindcă apa este, dintre cele patru elemente, acela care se amestecă în modul cel mai profund cu organismul nostru, putem şi atunci când o bem să stabilim deopotrivă contacte cu forţele pure ale universului, şi să absorbim elementele pe care ea le conţine. Dar evident, pentru aceasta trebuie să o bem încet, cu înghiţituri mici, cu conştiinţa că absorbim sângele naturii ce potoleşte setea şi hrăneşte toate creaturile. Este ceva nou pentru voi, nu-i aşa? Fără îndoială, nimeni nu v-a spus niciodată cum să beţi apa pentru ca ea să vă dea viaţa, puritatea, transparenţa sa?…

Ar fi trebuit să vă fi pierdut cunoştinţa în deşert din cauza setei

pentru a înţelege cu adevărat ceea ce reprezintă apa. Apa este mama vieţii şi ea merită respectul nostru, recunoştinţa şi iubirea noastră. La nunta din Caana, Iisus a transformat apa în vin, adică în sânge, în viaţă. Beţi apă gândindu-vă că în corpul vostru şi ea se poate transforma în sânge purtător de viaţă. Meditaţi îndelung asupra acestei idei şi spuneţi apei: „Tu care hrăneşti toate creaturile, descoperă-mi secretele vieţii veşnice”.

Articol IV. Cap. 4 – Apa, civilizaţia

Ce reprezintă o civilizaţie? Produsul apei. Da, priviţi unde şi-au instalat oamenii locuinţele încă de la origini: pe malul apei. Uneori la malul mării, dar cel mai des pe marginea lacurilor, a râurilor, a fluviilor. De ce? Este simplu.

Un izvor ţâşneşte din munte, apa coboară croindu-şi drum prin mijlocul stâncilor: muşchiul, iarba şi florile încep să crească la trecerea ei. Săpându-şi puţin câte puţin albia şi cu ajutorul micilor pârâuri ce i se alătură, el devine un râu mărginit de copaci şi o întreagă lume de peşti, de insecte, de păsări, de mici animale încep să mişune în apele şi pe malurile sale. În sfârşit, el ajunge în câmpie şi oamenii, atraşi încet-încet de această viaţă pe care o observă, consideră că există condiţii favorabile pentru ei şi se decid să se instaleze. Înţelegeţi acum: este suficient ca apa să curgă şi vegetaţia apare, animalele vin, oamenii sosesc. Imaginaţi-vă că cineva spune: „Iată, vom instala aici păsări, acolo câţiva pomi fructiferi, dincolo o şcoală etc.”, fără a se gândi în prealabil la apă, ei bine, păsările nu vor rămâne, pomii se vor usca şi şcoala va trebui închisă.

Evident, această apă despre care vă vorbesc are o semnificaţie simbolică. Această apă reprezintă iubirea. Apa, viaţa, iubirea sunt acelaşi lucru… planurile sunt diferite, dar realitatea este aceeaşi. Atât timp cât nu există iubire, apare deşertul, şi nimeni nu doreşte să se instaleze în deşert. Noi străbatem deşertul, nu ne instalăm aici, continuăm până găsim o picătură de apă, da, o oază. Din păcate, atunci când doresc să construiască ceva, majoritatea oamenilor nu se gândesc la apă, la iubire, nu cred că iubirea este necesară, ei se bazează numai pe organizare. În această situaţie, ei stabilesc programe, redactează statute, construiesc clădiri, instaleze acolo persoane cărora le atribuie funcţii… este minunat, dar acesta este un deşert! Iar eu vă pot asigura că nu există prea mulţi candidaţi care să dorească să rămână într-un deşert, oricât de bine ar fi acesta organizat!

Nimic nu funcţionează atâta vreme cât nu există viaţa ce reprezintă adevăratul motor al lucrurilor. Dar de îndată ce apare viaţa, iubirea, chiar dacă nu este nimic organizat, totul se rânduieşte, exact cum vegetaţia, animalele şi oamenii doresc să se stabilească la marginea unui curs de apă. Iată ce am ştiut dintotdeauna. De aceea eu nu m-am ocupat niciodată de organizare. Eu am lăsat apa să curgă şi astfel, încet-încet, Fraternitatea s-a născut şi s-a dezvoltat. Şi voi, la rândul vostru, lăsaţi mai întâi apa să curgă.

Se întâmplă ca unii să mi se plângă: „Nu ştiu ce mi se întâmplă, mă simt secătuit, mi-am pierdut gustul, toate inspiraţiile m-au părăsit". Eu îl privesc şi văd că el chiar nu înţelege de ce se află într-o asemenea stare jalnică. Atunci îi explic: „Iată, eşti în asemenea stare pentru că ai oprit izvorul.

— Care izvor? N-am oprit nimic!

— Ba da, ai oprit izvorul interior, şi cum apa nu mai curge, iarba şi florile s-au uscat, păsările au plecat şi oamenii nu mai vin să viziteze un loc atât de gol şi trist". Iarba, florile, păsările, sunt sentimentele, gândurile, emoţiile cu formele lor, cu culorile lor, cu parfumurile lor, cu cântecele lor. Sub pretextul că ai avut câteva decepţii şi supărări, te închizi, îţi pierzi iubirea, entuziasmul. Ei bine, nu este inteligent, căci acest lucru nu schimbă nimic din evenimentele care te supără şi te mai privezi singur de ceva. Deci, un dublu inconvenient!

Oricare ar fi inconvenientele, supărările, lăsaţi izvorul să curgă şi veţi deveni mai bogaţi, da, mai bogaţi în tot felul de prezenţe care vor veni să înfrumuseţeze viaţa. Dacă sunteţi în deşert, nu vă plângeţi, voi aţi ajuns acolo, nu v-a adus altcineva: „Dar, veţi spune voi, sunt în această stare din cauza unuia sau altuia care m-a înşelat, m-a trădat, nu eu sunt acela care…" Ba da, voi gândiţi greşit, nimeni nu vă forţează să fiţi în această stare. Unii oameni au dorit să vă distrugă, este clar, dar nu sunteţi obligaţi să suportaţi în mod pasiv răutăţile lor şi să mai adăugaţi la acest inconvenient şi nefericirea de a vă secătui. Vedeţi voi, este un raţionament prost! Dacă nu redresaţi situaţia, dacă părăsiţi astfel speranţa, iubirea, credinţa, sunteţi morţi. Înainte chiar de a muri, moartea deja s-a instalat.

Izvorul vostru nu trebuie să înceteze niciodată să curgă. „Da, dar se va abuza întotdeauna de mine, mă vor înşela, mă vor jigni". Ei bine, este mai bine să fii puţin înşelat şi jignit, acestea constituind nişte pierderi mici, în timp ce, dacă lăsaţi să sece izvorul din voi, veţi pierde

totul. Evident, este de dorit să ştiţi să îl orientaţi, să îl canalizaţi, să nu îl lăsaţi să curgă la întâmplare, în orice grădină. A-l lăsa să curgă nu înseamnă că vă este interzis să îl protejaţi. Eu nu v-am spus niciodată că trebuie să distribuiţi bogăţiile inimii şi sufletului vostru oricui, fără niciun discernământ, eu vă previn numai că atitudinea ce constă în a te închide sub pretextul că ai fost uneori decepţionat de oameni este foarte prejudiciabilă pentru fericirea voastră. Da, eu vorbesc pentru fericirea voastră, din păcate voi sunteţi aceia care nu ştiţi ce trebuie să faceţi pentru a fi fericiţi. Atunci, de acum înainte, meditaţi mai des asupra acestei imagini a apei care curge şi încercaţi să înţelegeţi toate binefacerile pe care această apă vi le poate aduce.

Articol V. Cap. 5 – Lanţul viu: soare – pământ – apă

Apa nu circulă numai la suprafaţa pământului, ea curge şi sub pământ, alimentând cu emanaţiile sale regnurile mineral, vegetal şi animal, ca un elixir al vieţii. Dacă apa nu ar circula în străfundurile pământului, nu ar exista nici pietre, nici plante, nici animale, nici oameni.

Veţi spune: „La ce foloseşte atunci energia solară dacă influenţele subterane sunt acelea care alimentează viaţa?” Este foarte simplu: soarele nu dă direct energiile sale creaturilor, pământul, Planeta lor, este acela care le primeşte mai întâi şi el le transmite acestora. Eu v-am spus deseori că Pământul este însufleţit şi prin straturile sale eterice el se întinde la mii de kilometri deasupra noastră, în spaţiu. Adevărata suprafaţă a Pământului este foarte îndepărtată de ceea ce noi o definim astfel: aici, noi nu atingem decât scoarţa fizică, materială a planetei. Iar diferitele straturi ale atmosferei terestre nu aparţin spaţiului cosmic, ci pământului. Atmosfera este pielea planetei noastre, ea este străbătută de curenţi de energie cosmică veniţi din spaţiu şi care se transformă în contact cu ea. Datorită diferitelor elemente ce o compun, atmosfera joacă un rol de filtru: ea nu lasă să treacă decât elementele favorabile vieţii terestre.

După ce au străbătut atmosfera, curenţii veniţi din spaţiu sunt captaţi de vârfurile munţilor care joacă rolul unor antene. Iar în momentul în care zăpada şi gheaţa încep să se topească, apele care circulă la suprafaţa pământului, ca şi acelea care se afundă sub pământ şi traversează diferitele straturi ale solului, sunt impregnate de aceşti curenţi. Cât despre apele de ploaie, şi ele sunt încărcate cu energii venite din îndepărtatele straturi ale atmosferei.

Plantele, animalele şi oamenii se hrănesc deci din energia solară, dar numai după ce aceasta a fost absorbită, transformată şi redistribuită de planetă. Din acest punct de vedere, pământul este la fel de important ca şi soarele. Să nu vă închipuiţi că atunci când vă expuneţi la soare primiţi direct razele sale, fiindcă înainte de a vă atinge, aceste raze au trebuit să traverseze atmosfera pământului, iar voi le-aţi putut capta şi absorbi pentru că atmosfera pământului le-a transformat. De aceea este important să vă găsiţi mereu în armonie cu pământul, să îl respectaţi, să îl iubiţi. Altminteri, chiar expunându-vă la soare, nu veţi avea prea multe beneficii de la lumina şi căldura sa.

Trebuie să studiem cum funcţionează acest lanţ viu soare – pământ – apă. Cursurile apelor sunt căi de comunicare ce leagă câmpiile şi văile de vârfurile munţilor, iar aceste înălţimi sunt ca nişte deschideri care primesc şi absorb forţele cosmice. Munţii sunt transformatori de energie cosmică, iar apele subterane care îi parcurg se impregnează din această viaţă cu care vor îndestula apoi diferitele regnuri ale naturii.

Anticii, care considerau pământul ca centru al universului, şi nu soarele, nu se înşelau în totalitate: pentru oameni, pământul este cel mai important, planeta lor, el reprezintă cu adevărat universul lor, iar centrul său este centrul acestui univers. Dintr-un anumit punct de vedere se poate afirma că sistemul geocentric al lui Ptolemeu este la fel de adevărat ca sistemul heliocentric al lui Copernic! Fiindcă oamenii nu primesc direct energia solară, pământul o primeşte şi le-o transmite. De altfel, ei se dezvoltă şi evoluează după ritmul pământului. Ei nu pot evolua mai repede decât planeta lor, căci destinul colectiv al umanităţii este supus evoluţiei pământului. Numai anumite fiinţe foarte avansate se pot detaşa de ansamblu şi evolua mai repede.

Articol VI. Cap. 6 – Lucrarea fierarului

Dacă nu reuşim să ne schimbăm forma interioară, este pentru că rămânem pe pământ, vorbind simbolic. Pe pământ domneşte frigul care încremeneşte formele, iar pentru a topi din nou aceste forme, trebuie să pătrundem în regiunea focului. Fiindcă realitate interioară există la fel cum există şi realitatea fizică. Toată lumea ştie că pentru a lucra fierul, fierarul trebuie să îl pună în foc pentru ca să devină maleabil, ductil. Altminteri, orice are face, oricât l-ar lovi, nu va reuşi să facă nimic altceva decât să-l sfărâme. Este de altfel ceea ce se întâmplă

cu toţi aceia care încearcă să se transforme fără să se cufunde în focul spiritual: fie că nu ajung la nimic, fie că îşi forţează atât de mult sistemul nervos încât îl distrug.

Aş dori să învăţaţi ceva din această lucrare a fierarului cu focul, pentru a vă arăta marile secrete iniţiatice pe care ea le conţine. Fierarul pune metalul în foc şi aşteaptă ca el să se înroşească, apoi să devină incandescent. Putem observa cum, în mod progresiv, fără să îl distrugă, focul comunică fierului căldura sa, apoi lumina sa. Fierul care era cenuşiu, tem, rece, devine asemenea focului, arzător, luminos, strălucitor, dobândind proprietăţi noi prin această transformare.

Ei bine, omul este comparabil cu o bucată de fier pe care numai contactul cu focul, cu focul spiritual, îl poate transforma. La fel cum focul fizic are proprietatea de a face fierul suficient de maleabil pentru ca fierarul să îi poată da forme noi, tot la fel şi focul ceresc care este iubirea divină poate cufunda omul într-o stare spirituală în care acesta se desparte de vechea sa formă opacă, lipsite de armonie, pentru a primi una nouă, luminoasă, sclipitoare. Acest adevăr a fost cunoscut din toate timpurile de către adevăraţii mistici, de adevăraţii Iniţiaţi. Ei au ştiut să găsească adevăratul foc care se află în suflet şi în spirit; adâncindu-se în el, ei au ajuns la o stare de perfectă maleabilitate; apoi, printr-o lucrare a gândului, ei au cizelat, au modelat pentru a-şi da o formă nouă. În sfârşit, metalul a fost înmuiat pentru ca această formă nouă să fie definitiv fixată.

Iată încă un alt detaliu ce trebuie interpretat. Această apă rece în care fierarul cufundă metalul pentru ca noua formă să devină dură şi rezistentă, sunt greutăţile, încercările. Fiindcă noi ne întărim prin încercări. Nu este suficient să trăim momente de încântare în rugăciune, în contemplare, în uniunea cu lumea luminii, trebuie ca aceste stări de conştiinţă să subziste, şi pentru aceasta ele au nevoie să fie supuse încercărilor vieţii. În limba franceză există expresia: „a căli caracterul”. Iar ceea ce căleşte un caracter sunt tocmai obstacolele, greutăţile. De aceea să nu vă înşelaţi: nu veţi fi la adăpost de frământări, numai fiindcă aţi gustat momente sublime de comuniune cu Cerul în care aţi trăit cu impresia că aţi înţeles totul, că aţi dominat totul. Nu, nu veţi fi cruţaţi, din contră, tocmai datorită acestor frământări noile forme create în voi se vor solidifica.

Pentru a modifica formele fiinţei voastre interioare, trebuie să încercaţi să vă apropiaţi de regiunea focului, adică de regiunea

spiritului, să rămâneţi acolo cât mai mult timp posibil şi, prin meditaţie, prin rugăciune, să vă modelaţi, să vă Şlefuiţi. Dacă refuzaţi să faceţi această lucrare, suferinţele vor veni să vă ardă şi să vă topească, până în ziua în care vă veţi hotărî să vă schimbaţi! Fiindcă Inteligenţa Cosmică nu acceptă ca fiinţa umană să rămână aici, stagnând. Dacă nu lucrează ea însuşi pentru a se transforma prin focul divin, va trebui să îndure focul suferinţei. De ce aveţi o anumită înclinaţie rea, o nelinişte, o anumită boală? Pentru că în vieţile trecute nu aţi fost instruiţi şi aţi dus o viaţă dezordonată; toate aceste greşeli s-au acumulat, s-au solidificat ca nişte tumori, şi acum vă aflaţi în faţa unei materii care rezistă. Ce este de făcut? Să folosim procedeul invers, făcând să se topească aceste tumori la focul spiritului şi creând alte forme şi expresii mai pure, mai armonioase.

Pentru a ne transforma, pentru a ne remodela temperamentul, tendinţele, obiceiurile, chiar şi ereditatea, noi trebuie să atragem, să chemăm focul celest, să îl implorăm să coboare şi să suflăm, să suflăm fără încetare asupra sa pentru ca el să ajungă să ne topească; apoi, cu ajutorul gândului, să lucrăm neobosiţi pentru a crea forme noi în sinea noastră. Iată cum interpretez eu lucrarea fierarului.

Eu am experimentat tot ceea ce vă spun. Am cunoscut acest foc. Poate că nu vă voi vorbi la fel de savant ca mulţi dintre cei care au scris cărţi despre stările de extaz ale misticilor, dar am trăit aceste extaz mistic, am avut fericirea, privilegiul de a gusta din acest foc şi am înţeles atunci că el poate topi şi schimba vechile forme din noi. De aceea nu trebuie să ne dorim decât focul celest, să ne gândim la acest foc, să contemplăm acest foc până când va veni să ne aprindă şi să ne pună în mişcare inima, sufletul, întreaga noastră fiinţă. Să nu vă bazaţi pe explicaţii sau pe lecturi: ele nu vă vor servi la nimic atât timp cât focul nu va coborî în voi.

Aveţi deci încredere în mine şi hotărâţi-vă să cunoaşteţi puterea focului celest, să îl simţiţi, să îl posedaţi. Pentru aceasta, concentraţi-vă mult mai profund asupra soarelui, asupra focului care umple universul. Încercaţi să îi înţelegeţi natura, cum ajunge el până la noi pentru a ne mişca profund şi cum ne poate comunica proprietăţile sale. Trebuie să ajungem să îl absorbim, pentru ca vechile forme deja solidificate din noi să se topească la căldura sa şi să poată fi remodelate.

Articol VII. Cap. 7 – Muntele, mama apei

Munţii sunt comparabili cu mari antene datorită cărora pământul comunică cu cerul. Iar apa este atât de preţioasă tocmai prin faptul că ea coboară din munţi: ea este impregnată cu fluidele cerului. Acela care vrea să înţeleagă întreaga bogăţie şi putere ale apei, trebuie să îi cunoască locul de origine: munţii. Cărţile de geografie vă vor descrie importanţa lor pentru climat, vegetaţie etc. Eu vă voi spune numai ceea ce reprezintă ei pentru viaţa noastră spirituală.

Timp de douăzeci de ani petrecuţi lângă Maestrul Peter Deunov, în Bulgaria, muntele a ocupat în viaţa mea un loc foarte important. În fiecare vară, Maestrul reunea întreaga Fraternitate în munţii de la Rila pentru o perioadă de mai multe săptămâni, uneori chiar de două luni, în funcţie de timp. În restul anului, Maestrul Peter Deunov locuia la Sofia, ca şi mulţi fraţi şi surori, acolo aveam încă posibilitatea ca la fiecare sfârşit de săptămână să mergem pe muntele Vitoşa care se afla la câţiva kilometri. Uneori, rămâneam acolo şi câteva zile. Datorită Maestrului, ne întorceam din aceste călătorii la munte încărcaţi cu toate cadourile cerului, fiindcă el ne învăţa ce atitudine să avem faţă de natură: râuri, pietre, cascade, lacuri, înălţimi. Din momentul plecării şi până la întoarcere, totul constituia pentru Maestru o ocazie de a ne instrui.

Ne întâlneam mai întâi la Izgrev. Înainte de a pleca, Maestrul se lega de lumea invizibilă, mereu vigilent şi atent, şi atunci când ridica piciorul pentru a face primul pas, părea că dă semnalul de plecare într-o aventură extraordinară. El ne explica importanţa stării interioare pe care trebuie să o avem când facem primul pas, cu intenţia cu care îl facem. Fiindcă totul depinde de momentul şi de modul în care plecăm. Maestrul pornea foarte încet, privind cu precauţie la dreapta şi la stânga. Apoi, pe măsură ce înainta, el accelera şi trebuia aproape să fugim în spatele lui. Cu toate acestea, el nu făcea paşi mai mari decât noi, dar ne era greu să îl urmăm. Şi nu gâfâia niciodată. Cu câtă graţie, cu ce supleţe şi cu ce demnitate se deplasa! Capul său, înfăţişarea, privirea, gesturile sale, totul era remarcabil la el, dar mai ales mersul. Iar în timpul mersului ne explica cum să păşim, cum să respirăm, cum să ne reglăm mişcările pentru a ne conserva energiile. Pentru a merge trebuie să intri într-un anumit ritm care face ca, pe măsură ce înaintezi, forţele să crească, încât chiar şi atunci când eşti obosit la plecare să te poţi simţi bine la sosire.

Maestrul ne atrăgea atenţia asupra celor mai mici detalii; totul

era important pentru el. Ducându-ne în munţi, scopul său era bineînţeles să ne înveţe cum să ne legăm cu entităţile celeste prin cântec, prin meditaţie, prin rugăciune; dar el se gândea că o vom face mai bine dacă vom şti cum să ne pregătim rucsacul şi întreg echipamentul, cum să mergem, să respirăm, să facem popasuri pentru a mânca, a bea, a ne odihni şi chiar să ne spălăm picioarele după o lungă ascensiune.

Sunteţi miraţi? Vă gândiţi că nu este demn de un Maestru să îi înveţe toate aceste lucruri pe discipolii săi, şi mai ales cum să îşi spele picioarele. Ei bine, vă înşelaţi. Nu numai că este important să vă spălaţi picioarele, dar trebuie să ştiţi şi cum să o faceţi. Pentru că, mai întâi de toate, prin picioare noi suntem în permanenţă în contact cu solul de unde ele captează influenţele şi curenţii, şi trebuie deci să le pregătim pentru a fi bune receptoare. Apoi, picioarele noastre sunt în legătură cu întreg organismul, şi îndeosebi cu sistemul nervos: plexul solar şi creierul. Capul şi picioarele sunt cei doi poli ai corpului nostru: prin cap atingem cerul şi prin picioare atingem pământul. Pentru a stabili o bună comunicare între cap şi picioare, trebuie să facem o lucrare cu ele, să le atingem conştient şi cu iubire, să le vorbim, pentru ca şi ele să participe la activitatea noastră spirituală. Vedeţi, totul are importanţă pentru că totul trebuie să contribuie la evoluţia noastră.

Este păcat că aici nu avem aceleaşi condiţii ca în Bulgaria pentru a face excursii în munţi. Asistăm la răsăritul soarelui, facem exerciţii de gimnastică şi respiraţie şi aceasta înseamnă deja ceva, dar toate acestea nu înlocuiesc o drumeţie la munte. Efortul cerut de ascensiunea montană şi relaxarea care îi urmează, de îndată ce am ajuns la ţintă, eliberează organismul de multe toxine şi ne simţim regeneraţi. Unii vor spune că merg la munte, da, dar cu maşina. Ajunşi la o anumită înălţime, coboară, fac câţiva paşi, privesc peisajul şi respiră puţin. Ei bine, în realitate maşina este cea care urcă şi nu ei înşişi, şi poate că maşina este aceea care va profita cel mai mult!

Mersul la munte poate fi cu adevărat binefăcător numai dacă vă străduiţi să vă mişcaţi, să vă căţăraţi. Dar efortul fizic nu este de ajuns. Muntele reprezintă o întreagă lume de explorat, de înţeles, nu numai pentru că multe din aspecte lui rămân încă necunoscute majorităţii oamenilor, ci pentru că ele au corespondenţe cu viaţa interioară.

Munţii sunt aceia care fac legătura între pământ şi cer. O mare înţelepciune a supravegheat formarea şi a hotărât amplasarea lor care

nu este niciodată întâmplătoare. Fiecăruia dintre ei îi este atribuită o funcţie determinată, de aceea ei diferă ca formă, mărime, înălţime. Vârfurile lor se orientează ca nişte antene destinate să emită sau să capteze unde de frecvenţe diferite, creând fiecare condiţiile favorabile pentru o activitate specifică. Înălţimile din Himalaya, din Alpi sau Pirinei nu exercită toate aceleaşi influenţe, trebuie să înţelegi cu care să lucrezi pentru a obţine rezultatele dorite.

Munţii sunt locuiţi de entităţi foarte luminoase, foarte puternice, atrase de condiţiile excepţionale de puritate ce există pe înălţimi. Mergem pe înălţimile munţilor ca să intrăm în contact cu aceste entităţi. Dar acest lucru necesită o adevărată ştiinţă, şi această ştiinţă nu li se revelă decât acelora care s-au angajat din toată inima, din tot sufletul pe calea luminii. Foarte puţine persoane ştiu să profite de condiţiile favorabile pe care le oferă muntele pentru evoluţia lor spirituală. Ele merg acolo pentru a se amuza, a face zgomot, fără niciun respect faţă de entităţile care locuiesc în aceste regiuni. Iar muntele, care este inteligent, se închide faţă de ei. Există riscul ca la un moment dat aceste entităţi să părăsească munţii într-atât sunt de stânjenite de aceste animale care murdăresc totul: oamenii!

Aveam aproape douăzeci de ani când am făcut într-una din zile o experienţă care m-a marcat profund. Se întâmpla la Rila unde am însoţit o soră în vârstă până într-un loc situat mai sus de tabăra noastră. Acolo domnea o linişte sacră, se putea spune că niciun picior nu atinsese vreodată acele locuri. Am meditat, ne-am rugat şi am vorbit despre învăţământul Maestrului. Apoi, m-am îndepărtat pentru a continua să meditez singur. Ce s-a întâmplat atunci? Locul în care m-am aşezat era foarte frumos, dar nu mai frumos decât cele din jur. Mai întâi, am crezut că am halucinaţii… Totul se însufleţise: pietrele, iarba, pomii deveniseră vii, luminoşi, ca şi cum ar fi fost vrăjiţi. Trăiam o stare de încântare, şi nu mă mai puteam desprinde de acel spectacol.

Fenomenul a durat mult timp, şi acolo am înţeles neştiinţa în care ne aflăm în ceea ce priveşte cu adevărat natura. În spatele aparenţelor ea ascunde adevăruri pe care oamenii nici nu le bănuiesc. Din cauza atitudinii lor grosolane, prosteşti, zgomotoase, întreaga viaţă subtilă a naturii le rămâne acestora necunoscută, străină.

Discipolul trebuie să urce pe munte pentru a comunica cu Cerul. El trebuie să o facă nu numai în mod fizic, ci şi spiritual, şi să mediteze îndelung pentru a înţelege ceea ce reprezintă muntele în el, în viaţa sa

interioară. Este foarte bine să te caţeri la trei mii, la patru mii de metri, să bei din apa torentelor, să te scalzi în lacuri, dar nu este de ajuns, trebuie ca aceste fapte să aibă o prelungire în viaţa interioară.

Chiar şi limbajul curent foloseşte imaginea muntelui pentru a traduce diferite rezultate pozitive în planul material. Când se spune despre cineva că „urcă o pantă", înseamnă că scapă de greutăţi: afacerile lui se aranjează, sănătatea i se îmbunătăţeşte, îşi regăseşte curajul. Despre acela care a reuşit foarte bine se spune că a „ajuns în Punctul culminant", iar când un personaj devine foarte important, se spune că este o „somitate. Cu atât mai mult această imagine a vârfului îşi are locul ei în viaţa spirituală.

Văile, izvoarele, prăpăstiile, cascadele, lacurile, zăpada, totul este încărcat de semnificaţii simbolice şi corespunde unor realităţii ale vieţii interioare. Acela care meditează asupra unui adevăr filosofic, mistic, face în interior o ascensiune a unui munte înalt, fiindcă acel adevăr îl pune în comunicare cu cerul, iar apa care începe să curgă în sinea sa îl spală şi îl însufleţeşte. A tinde spre înălţimi înseamnă să ai un înalt ideal, să hrăneşti în tine gândurile şi sentimentele cele mai nobile. A cădea în prăpastie înseamnă să te laşi purtat de instinctele cele mai abjecte, mai mizerabile, de care suntem puţin câte puţin înghiţiţi. Dar înălţimile şi prăpăstiile sunt într-o strânsă legătură: prăpăstiile sunt cu atât mai profunde cu cât înălţimile sunt mai mari. Iată încă un adevăr asupra căruia trebuie să meditaţi.

În anumite tradiţii, universul este reprezentat ca un munte în vârful căruia îşi are lăcaşul Divinitatea, loc inaccesibil şi intangibil. Grecii îşi aşezau zeii pe vârful muntelui Olimp. Moise a vorbit cu Dumnezeu pe Muntele Sinai… Iniţiaţii s-au folosit întotdeauna de acest simbol al înălţimii, chiar şi în ţinuturile în care nu exista vreun munte.

Cucerirea înălţimii este acţiunea cea mai importantă, mai plină de semnificaţie pe care fiinţa umană o poate întreprinde. Aceasta înseamnă că ea este conştientă că puterile, virtuţile adunate în ea de Creator o pot duce dincolo de toate realizările terestre. În Cabală, Arborele Sefirotic poate fi identificat cu un munte al cărui vârf este sefirotul Kether: atotputernicia, omniscienţa, iubirea divină. Pentru a ajunge la acest vârf, sunt necesare mari calităţi: tenacitatea, voinţa, statornicia, inteligenţa, îndrăzneala, şi mai ales o dorinţă irezistibilă de lumină şi puritate care sunt reprezentate de ceilalţi sefiroţi.

Înainte de a i se da Iniţierea unui discipol, Maestrul trebuie să

aştepte ca el să ajungă toarte sus, numai acolo îi poate lua legătura de la ochi. Acum, când a atins punctul de unde poate sesiza arhitectura universului, ordinea lumii, el este pregătit să primească Iniţierea. Fiindcă aceasta este Iniţierea, revelaţia pe care omul o primeşte pe vârful unui munte înalt.

Este deci foarte important să înţelegem rolul pe care muntele îl poate juca în evoluţia noastră şi care este locul său în exerciţiile noastre spirituale. Atunci când vă aflaţi în faţa unei înălţimi, chiar dacă aceasta se află la o foarte mare distanţă, concentraţi-vă întinzând mâna spre ea, salutaţi entităţile care o locuiesc, cereţi-le ajutorul şi trimiteţi-le în schimb contribuţia voastră la lucrarea lor. Aşa veţi învăţa să creaţi legături cu vârfurile cele mai înalte ale munţilor şi veţi primi de la ele forţă şi inspiraţie. Amintiţi-vă şi că munţii sunt condensatori de energie de unde o puteţi extrage pentru a trimite ajutor familiei voastre, prietenilor voştri şi întregii lumi.

Obişnuiţi-vă să priviţi muntele cu un sentiment sacru. Înălţimile reprezintă corpul cauzal al ţărilor în care aceştia se află sau care le sunt aproape. De exemplu, Mont Blanc este corpul cauzal al Franţei, Italiei şi Elveţiei; Everestul este cel al Indiei şi Tibetului, iar Musala, cel al ţărilor balcanice. Condiţiile fizice şi spirituale care domnesc pe înălţimi le fac potrivite pentru anumite lucrări. Acolo trebuie să urcăm pentru a ne formula dorinţele şi proiectele cele mai dragi. Discipolul ştie că urcând conştient înălţimile, se apropie de propriul său corp cauzal, ceea ce uşurează lucrarea gândului care devine mai activ. Poate că ştiam deja intuitiv aceste lucruri, fiindcă încă de la primele ascensiuni pe vârful muntelui Musala, aveam atunci şaptesprezece – optsprezece ani, mă gândeam la Franţa, îmi imaginam că într-o zi voi merge în Franţa aducând învăţământul Maestrului. Şi iată că, aceasta s-a îndeplinit după o vreme, destinul m-a adus în Franţa. Dar eu v-am atins sufletele de pe vârfurilerilei, cu mult timp înainte de a ajunge aici.

Dacă nu aveţi posibilitatea să mergeţi la munte, exersaţi-vă să îl vizitaţi şi să faceţi ascensiuni prin intermediul gândului. Imaginativă că treceţi pe lângă cascade, că mergeţi de-a lungul torentelor, că traversaţi păşunile… Vă bucuraţi la vederea florilor de colţ, a rododendronilor agăţaţi de stânci, contemplaţi lacurile cristaline, zăpada care străluceşte la soare… În sfârşit, ajungeţi în vârf: salutaţi entităţile puternice care îl locuiesc fiind conştienţi că intraţi în casa lor şi că trebuie să le arătaţi respect. Apoi, în aerul curat şi albastrul

cerului, respiraţi profund şi lansaţi-vă în spaţiu…

Concentraţi-vă când asupra unei înălţimi, când asupra alteia, numai aşa pregătiţi condiţiile pentru a intra în contact cu cele mai mari spirite care au coborât pe pământ. Fiindcă există o legătură între înălţimile munţilor şi toate fiinţele de elită venite de-a lungul epocilor să aducă lumină oamenilor. Prin intermediul înălţimilor Putem intra în comunicare cu ele.

Şi chiar înainte de a adormi, gândiţi-vă la munte, la păduri, la lacuri, la înălţimi, dar şi la grotele profunde şi la locuitorii lor pentru a păstra întotdeauna cu ele legături de prietenie. Munţii nu sunt numai o aglomerare de pământ şi pietre, ei sunt şi receptaculele unor imense comori: aur, argint, cristale, pietre preţioase, asupra cărora veghează şi lucrează entităţi puternice. Eu nu vă spun aceste lucruri ca să le luaţi ca atare şi să mergeţi să săpaţi în munte pentru a găsi aceste comori. Mă gândesc că veţi înţelege că trebuie să vă ataşaţi de latura simbolică a munţilor şi că veţi şti să îi urcaţi şi să îi săpaţi în voi înşivă.

Vedeţi acum de unde vin bogăţia apei: înălţimile munţilor captează energiile celeste pe care le comunică pământului, iar pământul la rândul lui impregnează apa ce se află ascunsă în profunzimile lui. Apei îi plac mult înălţimile munţilor, ea încearcă să le viziteze, iar munţii o retrimit în văi. Datorită iubirii apei pentru munte noi comunicăm cu înălţimile, iar când bem această apă sau ne scăldăm în ea, putem absorbi puterea care i-a fost dată la izvor.

Articol VIII. Cap. 8 – De la apa fizică la apa spirituală

Cei mai mulţi oameni se spală zilnic, pe mâini, pe faţă sau pe întregul corp, spălatul fiind considerat pe bună dreptate un gest ce face parte din comportamentul fiinţelor civilizate. Dar cum se spală? Aceasta este o altă problemă. Copiii sunt învăţaţi să se spele din motive de igienă, pentru a fi curaţi, pentru a nu fi impregnaţi de mirosuri urâte care îi incomodează pe vecini, atâta tot. Ei bine, nu este suficient, fiindcă putem fi spălaţi şi curaţi din punct de vedere fizic, dar Putem rămâne în interior la fel de murdari ca şi cum nu am fi făcut niciodată vreo baie.

Omul nu posedă numai un corp fizic, dar şi corpuri subtile (eteric, astral, mental) pe care trebuie să le supravegheze în aceeaşi măsură Pentru a le curăţa de toate murdăriile acumulate, impurităţile produse de senzaţii, de dorinţe, de sentimente, de gândurile de natură inferioară pe care le primeşte şi hrăneşte zilnic în el. Dacă apa ne spală

în planul fizic, înseamnă că ea are proprietatea de a duce cu sine şi a absorbi impurităţile. În planul spiritual, ea posedă exact aceleaşi proprietăţi. Toate religiile au preconizat purificarea prin apă: abluţiunile, băile rituale… Aceste practici sunt fondate pe o cunoaştere milenară privind puterile apei. Veţi spune că aspectele vieţii actuale nu se pretează la acest gen de practică. Ba da, fiindcă de dimineaţă de la trezire, până seara când vă pregătiţi de culcare, aveţi mai multe ocazii de a folosi apa pentru a vă spăla şi puteţi profita de aceste ocazii pentru a face o lucrare psihică şi spirituală.

Apa pe care o cunoaştem şi de care ne folosim zilnic nu este decât materializarea acestui fluid cosmic care umple spaţiul, şi cu ajutorul gândului putem intra în contact cu acest fluid deoarece în el se scaldă toate creaturile. Prima condiţie pentru această lucrare de purificare este deci de a ne spăla cu conştiinţa că prin intermediul apei atingem un element de natură spirituală. Această conştiinţă va începe prin a vă modifica gesturile. Câţi oameni nu vedem spălându-se cu gesturi bruşte şi dezordonate, pentru că ei cred că acest lucru îi va ajuta să se trezească, să fie în formă şi bine dispuşi. Acest lucru îi va trezi, bineînţeles, dar aceste mişcări grăbite au un efect nociv, mai ales pentru faţă, a cărei armonie corespunde unei organizări foarte subtile de linii de forţe determinate. Chipul omului este o reflectare a chipului lui Dumnezeu şi acela care îşi spală faţa cu bruscheţe şi fără nicio atenţie, tulbură trăsăturile imaginii divine.

Spălaţi-vă deci cu gesturi măsurate, armonioase, pentru ca şi gândul să se elibereze şi să îşi facă lucrarea. Concentraţi-vă asupra apei, asupra prospeţimii ei, a limpezimii, a purităţii ei, şi veţi simţi imediat că ea va atinge în voi regiuni necunoscute pentru a provoca acolo transformări. Nu numai că veţi fi uşuraţi, purificaţi, dar inima voastră, intelectul vostru vor fi hrănite de elemente noi mult mai subtile şi mai însufleţite; deoarece apa inferioară, apa fizică, conţine toate elementele şi forţele apei spirituale, trebuie numai să învăţaţi să le treziţi şi să le primiţi.

Iniţiaţii au metode pentru a spori virtuţile apei: ei aruncă un pumn de sare, aprind nişte lumânări făcând să ardă tămâia şi spun formule. Dar cel mai important este să fii mai întâi conştient că apa este vie şi locuită de entităţi foarte pure. De aceea, fie că se întâmplă în camera voastră de baie sau în natură, înainte de a Intra în contact cu apa, va trebui să o salutaţi cu mult respect şi iubire şi să cereţi

îngerului apei să vă ajute în lucrarea voastră. Pentru a vă purifica, nu este necesar să faceţi ceremonii lungi şi complicate. Avem de mai multe ori ocazia zilnic să folosim apa pentru a ne spăla. Faceţi acest lucru fără a uita vreodată că apa fizică nu reprezintă decât un mod de a intra în contact cu apa spirituală care este adevărata apă… Bineînţeles, spălatul face parte din activităţile cele mai obişnuite ale vieţii zilnice, dar nu trebuie să îl subestimăm. Ca şi a mânca, a dormi, a respira, a te spăla trebuie să fie un act sacru ce poate elibera sufletul. Nu este de ajuns să curăţăm puţin corpul fizic, în timp ce toate corpurile subtile continuă să se asfixieze sub straturi groase de impurităţi: nu, trebuie să învăţăm să deschidem porii sufletului nostru pentru a absorbi toate bogăţiile oferite de către apă.

Să mergem acum mai departe. Ce reprezintă supărarea, tristeţea, descurajarea? Impurităţi pe care le-aţi lăsat să pătrundă în voi şi care vă tulbură organismul psihic, tot aşa cum o otravă sau alte elemente toxice vă tulbură organismul fizic. Datorită apei, veţi putea remedia aceste stări. Priviţi apa curgând, ascultaţi-o cum curge: fie că este vorba despre un izvor, un râu, o cascadă, apa care curge eliberează plexul solar luând cu ea elementele întunecate care îl tulburau. Fiindcă apa care curge este imaginea reînnoirii continue a vieţii, şi suntem influenţaţi privind-o. Evident, în oraş, în viaţa zilnică, nu este uşor să întâlneşti izvoare şi cascade, dar atunci, deschideţi un robinet! Este mai puţin poetic, dar acest lucru poate fi la fel de eficient. Important este să vă concentraţi asupra apei care curge. Puteţi de asemenea să vă cufundaţi mâinile în apă. Toate influenţele intră şi ies prin intermediul mâinilor, cele bune ca şi cele rele, căci mâinile şi mai ales extremităţile degetelor sunt ca nişte antene care captează unde şi le retrimit. Deci, cufundaţi-vă mâinile într-un vas cu apă sau mai bine lăsaţi să curgă peste ele apa de la robinet, gândindu-vă că ea vă străbate cu puritatea ei, cu prospeţimea ei şi vă ia stările negative. Şi cum cea mai importantă este activitatea gândului, puteţi face această experienţă, chiar dacă nu aveţi apă.

Oricare ar fi circumstanţele vieţii, se poate face mereu ceva; esenţial este să nu rămâneţi inactivi, să nu suferiţi. Şi dacă vi se întâmplă câteodată să fiţi asaltaţi de impresii penibile de care doriţi să scăpaţi şi nu aveţi posibilitatea să atingeţi sau să vedeţi apa, închideţi ochii şi lăsaţi vă imaginaţia să lucreze. În acel moment, sunteţi liberi să faceţi un duş sau o baie, sau să vă cufundaţi într-un fluviu, într-un lac

sau într-un ocean: miliarde de picături de apă se vor scurge pe voi… înotaţi, vă lăsaţi purtaţi de un curent sau legănaţi de valuri… vă cufundaţi pentru a vă pierde în imensitate… Rămâneţi acolo în acele imagini minunate, cât mai mult timp posibil: veţi simţi încet-încet o transparenţă, o uşurare, ca şi cum aţi fi fost străbătuţi cu adevărat de valuri purificatoare şi însufleţitoare. Cum se face că oamenii care recunosc puterile apei în planul fizic, nu au nici cea mai mică idee despre puterile pe care ea le posedă în planul spiritual? Priviţi: pentru a reanima pe cineva care leşină, îl stropim cu apă şi nu ne gândim că apa spirituală poate reda şi ea viaţa.

Exerciţiile, metodele pe care vi le dau trebuie să vă ducă la descoperirea apei interioare. V-am spus-o şi v-o repet: apa fizică nu este decât o reflectare datorită căreia noi ne putem lega de adevărata apă. Iar această apă adevărată se află în noi, trebuie numai să descoperim izvoarele apei vii care curg în profunzimile fiinţei noastre. Desigur, e o cale lungă, dificilă, dar perseveraţi şi veţi înţelege într-o zi că despre această apă spirituală vorbea Iisus atunci când spunea: „Râuri de apă vie vor curge din pântecele lui…”

Articol IX. Cap. 9 – Alimentaţi flacăra din voi înşivă

O flacără este atât de slabă încât este suficient un suflu pentru a o stinge. Dar dacă o hrăniţi, ea poate deveni o adevărată văpaie şi aceleaşi sufluri care o ameninţau, din contră, o vor întări într-atât încât nimic nu îi va mai putea rezista. De ce din acelaşi motiv, vântul, poate produce efecte contrarii? Foarte simplu: pentru că nu reacţionăm în acelaşi fel la aceleaşi cauze, dacă suntem puternici sau dacă suntem slabi.

Flacăra este un simbol al spiritului şi dacă o neglijaţi, dacă nu o alimentaţi, la cea mai mică dificultate, la cea mai mică opoziţie, ea se va stinge. Întâlnim mulţi asemenea oameni, în care spiritul este deja mort. Ah! Bineînţeles, ei vor continua să meargă în dreapta şi în stânga, să se amuze, să meşterească, să se hârjonească, dar spiritul lor este aproape stins şi de îndată ce întâlnesc obstacole, ei se descurajează, capitulează şi sunt distruşi. Dimpotrivă, alţii au ştiut să îşi întărească spiritul prin rugăciune, prin meditaţie, prin contemplare şi nu numai că obstacolele nu îi opresc dar ele îi însufleţesc şi îi împing să înainteze şi cu mai multă ardoare, să învingă toate opoziţiile. Deci, aceleaşi greutăţi care îi zdrobesc pe cei slabi, îi întăresc pe cei care sunt cu adevărat însufleţiţi de spirit. Dar nu trebuie să contăm pe spirit şi să ne lăsăm în voia sorţii

spunând: „Ah! El este puternic, bine înarmat, va sări în ajutorul meu la greu”. Nu, el este puternic, bine înarmat doar dacă voi îl hrăniţi continuu.

Aveţi cu toţi o flacără în voi şi oricât de slabă ar fi ea, stă în puterea voastră să o alimentaţi pentru ca ea să devină o imensă vâlvătaie. Dar începeţi prin a fi prudenţi, nu vă expuneţi unor curenţi ce pot nimici în voi credinţa, iubirea, speranţa. Nu frecventaţi pe oricine, nu citiţi orice, nu mergeţi la orice fel de spectacol; căutaţi hrana afectivă, intelectuală şi spirituală care să vă întărească interior. Când veţi fi cu adevărat puternici, veţi putea înfrunta orice şi aceleaşi condiţii sau întâlniri care înainte v-ar fi distrus, acum, din contră, vor spori în voi lumina şi liniştea. Când flacăra lumânării a găsit suficientă hrană pentru a deveni o vâlvătaie, vântul nu o mai stinge, dimpotrivă, el nu face altceva decât să o aţâţe.

În acel moment veţi putea chiar aprinde alte flăcări pentru ca focul divin să cuprindă întreaga lume. Ca în bisericile ortodoxe, la slujba de Înviere, când fiecare aprinde câte o lumânare de la flacăra celui de lângă el. Aceste lumânări se aprind una după alta, am spune că focul călătoreşte… până în momentul în care biserica este plină de o mulţime de mici flăcări! în acelaşi fel, acela care a reuşit să îşi aprindă lumânarea, spiritul său, la fel ca şi lampa sa, sufletul său, la flacăra celestă, el poate aprinde şi alte spirite şi alte suflete din jurul lui. Bineînţeles, poate trece mult timp, sunt uneori necesari ani pentru a reuşi deoarece în interior el lasă să sufle vântul prea tare sau să plouă prea mult, dar într-o bună zi în fine reuşeşte, lumânarea se aprinde şi el începe să degajă puţină lumină. Atunci vecinul spune: „Ah! Iată cu ce să ne luminăm!” Şi la rândul lui îşi aprinde lumânarea. Apoi, urmează un al doilea, şi un al treilea… şi continuând astfel, poate într-o zi întreaga lume se va umple cu lumânări aprinse.

Deci, acum, toţi aceia care au lumânarea aprinsă să încerce cel puţin să le aprindă pe cele ale părinţilor lor, ale prietenilor lor, ale copiilor lor. De ce să păstreze lumina numai pentru ei înşişi? Nu aşa va veni pe pământ împărăţia lui Dumnezeu. Aici, voi învăţaţi să aprindeţi lumânarea voastră, dar şi pe cele ale altora, iar pentru aceasta trebuie să învăţaţi să întreţineţi flacăra voastră.

Şi dacă într-o zi, din nefericire, lumânarea voastră se stinge, o puteţi reaprinde de la cea care străluceşte deja datorită vouă. De câte ori nu am văzut acest lucru! Bărbaţi şi femei convinşi că au reuşit să îşi

împărtășească convingerile lor altora, s-au simțit într-o zi obosiți, dezamăgiți. Dar cum erau angajați în mișcarea pe care ei înșiși au declanșat-o, ei nu puteau renunța dintr-odată, ei erau antrenați și trebuiau să continue. Da, chiar dacă lumânarea se stinge, atât timp cât rămâne în circuit, ea poate fi reaprinsă. Este de altfel ceea ce vedem că se întâmplă uneori cu membrii a doua generații care se succed. Adulții predică curajul, abnegația, lupta pentru un ideal minunat, dar cum ei nu au știut să-și conserve elanul, au tendința să se lase pe tânjală. Dar iată că tânăra generație, care a luat în serios lecțiile, începe să crească și ajunge la vârsta responsabilității; atunci, ea pune în mișcare vechea generație, o antrenează, îi reaprinde credința, îi redă gustul luptei pentru bine.

Vedeți până unde poate ajunge această chestiune! De aceea, atât cât puteți, încercați să aprindeți lumânarea altora cu flacăra voastră, insuflați-le iubirea, credința. Astfel, focul continuă să ardă mereu și chiar dacă într-o zi propria voastră flacără se va stinge, alte flăcări pe care le-ați aprins vor veni în ajutorul vostru.

Articol X. Cap. 10 – Focul, factor de creație

Focul reprezintă limita dintre planul fizic și planul eteric. De aceea el este considerat de către toți Inițiații ca mijlocul cel mai puternic pentru a intra în comunicare cu lumea spirituală. Dacă înainte de a începe o anumită lucrare, Inițiații au obiceiul de a aprinde o lumânare, este pentru că ei știu că focul îi va introduce în regiunile subtile în care gândurile, vocile lor vor fi auzite și vor găsi condițiile împlinirii. Toți magii adevărați au legături foarte puternice cu focul. Și cu toate că religiile au pierdut din ce în ce mai mult sensul acestor practici inițiatice, în biserici se menține în continuare tradiția de a aprinde lumânări sau candele, ca și cum s-ar conserva inconștient această știință străveche în care prezența focului este o garanție a împlinirii.

Fiindcă posed această cunoaștere, de fiecare dată când facem o ceremonie a tocului, eu vă cer să scrieți fiecare pe o foaie de hârtie dorințe, cele mai bune pentru evoluția voastră, pentru binele prietenilor voștri și al întregii lumi pentru a le încredința Îngerului Focului. Focul este mesagerul invizibilului și de îndată ce foile de hârtie vor fi arse, entitățile din înalt vor începe să ia cunoștință de conținutul lor, să le studieze pentru a vedea cum pot să le împlinească. Entitățile celeste s-au obișnuit să primească cereri atât de prozaice!

Unul doreşte bani, altul succes, altul un soţ sau o soţie… şi când ele văd venind toate acestea îşi spun: „Oh la ta, toată această hârţogărie!" şi sunt plictisite. Dar când găsesc câteva cereri cu dorinţa de perfecţionare, de a-l servi pe Dumnezeu, de a lucra pentru realizarea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, ele şi le arată una alteia şi toate se apleacă pentru a citi aceste cereri atât de rare şi a le îndeplini. Bineînţeles, nu trebuie să vă aşteptaţi ca aceste cereri să se realizeze de la o zi la alta. Dar dacă sunteţi răbdători, dacă veţi continua să faceţi eforturi, să lucraţi mereu în sensul dorinţelor pe care le-aţi exprimat, le veţi vedea realizate într-o zi, fiindcă acolo unde participă focul, există întotdeauna rezultate.

Când ne adunăm în jurul focului, el se află în centrul cercului pe care noi îl formăm şi spre acest centru simbolic de lumină, de căldură şi de viaţă trebuie să ne îndreptăm gândurile şi rugăciunile noastre. Noi ne întâlnim în foc: sufletul nostru, gândurile noastre se întâlnesc în foc, totul tinde spre foc dar cu condiţia ca toţi să devenim conştienţi că înţelegem importanţa unei asemenea reuniuni, a unei asemenea ceremonii. Suntem acum reuniţi în jurul focului pentru a da „trup" unei idei divine, înconjurând-o cu iubirea noastră, furnizându-i elementele materializării sale: trebuie să facem totul pentru ca prietenii noştri din lumea invizibilă să găsească această materie din belşug şi să poată cu ajutorul ei să învăluie copilul care trebuie să se nască: împărăţia lui Dumnezeu.

De aceea, când ştiţi că veţi asista seara la o ceremonie a focului încercaţi să nu vă risipiţi în activităţi care vă vor face să vă pierdeţi magnetismul. Păstraţi-vă magnetismul pentru foc. Când trebuie să vorbiţi focului, să vă înţelegeţi cu el, veţi avea nevoie de toată energia voastră. Este important ca o colectivitate să înveţe să se concentreze asupra aceleiaşi idei luminoase. Atunci, şi numai atunci, o ceremonie a focului devine eficientă.

Unitatea pe care o formăm atrage mulţi prieteni invizibili. De aceea când veniţi în jurul focului, uitaţi vechile voastre poveşti, insatisfacţiile, animozităţile voastre. Încercaţi să menţineţi în voi o armonie perfectă, pentru că întreaga voastră stare se reflectă în foc şi pe măsură ce arde, el trimite tot ceea ce a primit, gândurile şi sentimentele voastre se vor întoarce spre voi. Atunci, atenţie dacă ele nu sunt armonioase!

Entităţile celeste iubesc armonia. Le atragem prin muzică,

cântece, gânduri şi sentimente bune. Oriunde ar fi entităţile luminoase, ele sunt atrase de această armonie, de această unitate pe care o formăm în jurul focului. Ele îşi spun între ele: „Faţă de alţi oameni care nu se adună decât pentru a tuna şi fulgera, pentru a se ridica împotriva unor duşmani adevăraţi sau imaginari, iată fiinţe care sunt reunite pentru a crea unitatea, armonia, pentru a pregăti împărăţia lui Dumnezeu… Haide să le vedem şi să le ajutăm". Este un parfum care se degajă din această stare de armonie, un parfum pe care oamenii poate nu îl percep, dar aceste creaturi îl simt. Şi chiar stelele acolo sus în cer zâmbesc şi vă trimit mesajele şi iubirea lor.

Trebuie să deveniţi prietenii focului, să n vorbiţi, să îl contemplaţi, să cântaţi pentru el. Lucrând cu focul, voi lucraţi pentru viitor. Deocamdată, nu obţineţi poate mare lucru, deoarece lucrarea spirituală este o lucrare de mari proporţii; dar pregătiţi condiţiile, materialele pentru împlinirea ei şi până atunci realizaţi deja transformări în conştiinţa voastră, simţiţi că aţi pătruns într-o altă dimensiune.

Articol XI. Cap. 11 – Ciclul apei: reîncarnarea

Ce este focul? Apă, apa divină care se reîntoarce la izvorul ei din înalt. În timp ce apa terestră nu se întoarce la izvor, ea coboară şi se varsă în mare. Ajunge şi ea deopotrivă să se reîntoarcă într-o zi, dar după un adevărat ciclu în cursul căruia a fost nevoită să îşi schimbe starea şi să se transforme în vapori. Focul care este imaginea spiritului nu are nevoie să sufere aceste transformări pentru că el este pur, el se întoarce direct spre locul său de origine. Izvorul se află în înalt, în munte, iar apa curge veşnic în jos, spre mare. Pentru a putea urca din nou spre izvor, ea trebuie să fie purificată, subtilizată, şi de aceea se transformă în vapori… până în momentul în care ea va coborî din nou. Cum să interpretăm aceste două itinerarii diferite?

Când apa ţâşneşte din munte, ea este pură şi cristalină; dar pe măsură ce coboară culege murdăriile din regiunile pe care le străbate, căci tot ceea ce activităţile umane produc ca resturi deşeuri, se duce în apa râurilor şi a fluviilor, şi după multe peregrinări când această apă ajunge în mare, ea este saturată de impurităţi. Dar curând, încălzită razele soarelui, ea se transformă în vapori şi reia calea cerului… până în ziua în care, recăzând sub formă de ploaie sau de zăpadă, va redeveni un izvor, un pârâu, un râu şi ciclul reîncepe. Această călătorie a apei este simbolică. Destinul uman este asemănător acestor călătorii

continue ale apei între pământ şi cer. La fel ca picăturile de apă, sufletele coboară pe pământ, fiecare într-un loc determinat; de acolo, ele au un întreg drum de parcurs, până în momentul în care, obosite, consumate de toate lucrările vieţii, se reîntorc de unde au venit… pentru a coborî din nou, într-o zi, într-un alt loc. Aceasta se numeşte reîncarnare.

Ciclul reîncarnărilor este comparabil cu ciclul apei. Da, şi acest lucru merge chiar foarte departe. Priviţi: zăpada a căzut peste o înălţime din Pirinei sau din Alpi… ea se topeşte şi iată un torent care coboară pantele; el ajunge în vale unde apele sale se amestecă cu cele ale unui fluviu şi se varsă în ocean sau în mare. Apoi, ce mai ştim despre călătoria acestei ape de îndată ce s-a transformat în vapori? În funcţie de vânt şi de curenţi, ea recade într-o zi sub formă de ploaie, de zăpadă sau de grindină undeva în lume, uneori foarte departe de regiunile pe care le-a traversat înainte. Şi ciclul continuă la nesfârşit… La fel, sufletele care coboară pe pământ nu se reîncarnează în aceleaşi ţări, nici în aceleaşi condiţii.

Putem spune deci că fiecare ţară este asemenea unui fluviu: albia acestui fluviu este mereu aceeaşi, dar apa care curge între malurile sale şi care se reînnoieşte continuu, ajunge din toate colţurile lumii. Şi pe măsură ce trece şi îşi urmează călătoria până la mare, o altă apă îi urmează ce va fi la rândul ei curând înlocuită. Da, o ţară este un fluviu în care se întâlnesc pentru un anumit timp suflete de o mare diversitate pe care o hotărâre a destinului le-a făcut să coboare în acel loc: unele vin din acea ţară, dar majoritatea vin din alte locuri.

Aceasta este o lecţie foarte importantă de învăţat. Când unii, în numele iubirii pentru ţară, se cred îndreptăţiţi să dispreţuiască alte ţări sau chiar să le urască, ei nu au habar, bieţi neştiutori, că într-o altă încarnare au fost cetăţeni ai acestor ţări şi aveau acelaşi raţionament prostesc şi limitat în privinţa patriei pe care doresc acum să o apere!… O ţară nu este patria noastră decât pentru această încarnare! Câţi francezi nu au detestat Germania sau Anglia tară să se gândească că într-o încarnare precedentă au fost germani sau englezi, şi atunci au urât Franţa! Timp de secole, Bulgaria, Turcia şi Grecia s-au confruntat, dar câţi greci nu erau reîncarnări ale turcilor sau bulgarilor, şi câţi bulgari nu erau reîncarnări anterioare ale grecilor şi turcilor! Atunci!… Această lege este aceeaşi pentru toate ţările lumii şi la fel se întâmplă şi în privinţa religiilor. Câţi catolici nu i-au urât şi persecutat pe

protestanţi, fără să îşi imagineze o secundă măcar că într-o altă încarnare ei înşişi au fost protestanţi. Şi invers…

Toate aceste fapte ne fac să înţelegem că apartenenţa la o anumită ţară sau religie nu este esenţială. Sufletul călătoreşte. Putem schimba ţara, putem să ne schimbăm şi religia, există fiinţe minunate şi criminali şi în unele şi în altele. Este esenţial însă să învăţăm şi să ne perfecţionăm oriunde ne-am afla. Tocmai pentru a învăţa şi a se perfecţiona, oamenii au nevoie să îşi schimbe condiţiile, de aceea Inteligenţa Cosmică îi pune în fiecare încarnare într-o situaţie nouă. Dar oare înţeleg ei că există ceva de învăţat?… Cei mai mulţi nici măcar nu vor să audă vorbindu-se despre reîncarnare. Ei bine, cu atât mai rău pentru ei! Cât despre voi, meditaţi asupra acestei lecţii formidabile pe care ne-o oferă ciclul apei.

Articol XII. Cap. 12 – Ciclul apei: iubire şi înţelepciune

Aţi reflectat uneori la circulaţia apei în natură? Ea coboară din cer pentru a se aşeza pe înălţimile munţilor sub formă de zăpadă albă şi pură. Ea rămâne acolo un timp, ca un înţelept care meditează şi studiază în singurătate şi linişte. Se simte bine în această poziţie înaltă, deoarece viaţa pe înălţimi este vastă şi frumoasă şi poate respira în voie. În ciuda acestor avantaje, apa nu rămâne veşnic pe înălţimi. Încălzită de razele soarelui, ea coboară pantele însufleţind toate creaturile la trecerea ei: plante, animale, oameni. Peste tot pe unde se infiltrează, ea curăţă şi purifică.

Dar oamenii neglijenţi şi nerecunoscători nu au faţă de apă nicio recunoştinţă. Ei o folosesc zilnic în casele lor, în grădini, pe câmp, în uzine; ea le este folositoare la potolirea setei, la pregătirea bucatelor, la spălat, la creşterea recoltelor, la călătorii… Ea preia şi toate murdăriile lor… dar ei nu se gândesc niciodată că ar putea da dovadă de puţină recunoştinţă. Aşa că, într-o zi, ea simţindu-se murdară şi poate chiar obosită de aceste fiinţe nerecunoscătoare şi antipatice, se va hotărî să urce spre înălţimi unde era fericită, preocupată numai să respire aerul pur şi să contemple splendorile cerului… Până în momentul în care, ea va dori din nou să îşi împartă bogăţiile altor creaturi şi îşi va relua cursul spre văi.

Apa ştie să rezolve admirabil problemele urcatului şi ale coborâtului şi, asemenea ei, şi voi trebuie să învăţaţi să urcaţi şi să coborâţi. Ce înseamnă aceasta? Faptul că, dacă rămâneţi mereu pe înălţimi, ca zăpada pe piscul munţilor, veţi deveni cu siguranţă

înţelepţi şi puri, dar şi reci şi orgolioşi, şi nu veţi putea fi fericiţi fiindcă veţi fi singuri. Va trebui deci să vă gândiţi să coborâţi din când în când pentru a-i ajuta pe alţii. Bineînţeles, veţi avea griji, veţi obosi, veţi primi impurităţi, dar când vă veţi îndeplini sarcina, veţi avea dreptul să vă reîntoarceţi spre acele înălţimi unde vă găsiţi fericirea.

Aşa acţionează adevăratul discipol. El nu rămâne mereu în splendoarea solitară a înălţimilor, dar nici nu rămâne prea mult în praful, în agitaţia şi zgomotul văilor. El urcă, el coboară… El urcă, el coboară… A coborî înseamnă a-ţi manifesta iubirea, a urca înseamnă a căuta înţelepciunea, a studia, a medita, a te ruga. Nu este bine să studiezi fără să cobori apoi pentru a-i ajuta pe alţii prin cunoaşterea ta. Trebuie să vă obişnuiţi să adoptaţi această dublă mişcare. Asceţii, ermiţii, solitarii care s-au refugiat în grote sau în deşert nu au rezolvat mereu bine această problemă. Şi nici aceia care nu au urcat vreodată spre înălţimi, adică nu au simţit niciodată nevoia unei vieţi spirituale.

Dacă acela care urcă în munţi pentru a studia, pentru a medita, rămâne acolo mult timp, el deveni orgolios, deoarece se va considera deasupra altora şi inima sa se va împietri. Cine îl va vizita atunci? Poate câţiva alpinişti aventurieri; dar după una sau două vizite, ei nu vor mai reveni, descurajaţi de primirea rece şi trufaşă. El va rămâne deci singur şi dezamăgit, trăind cu impresia că nimeni nu îl apreciază şi nu îl înţelege. Ar trebui să facă precum apa: să coboare din nou în vale.

Văile reprezintă bunătatea, generozitatea, duioşia, fertilitatea. În văi se găsesc copaci, grădini, fructe, flori, oraşe, oameni, şi nu pe înălţimi. Pe înălţimi găsim pietre, gheaţă, pustietate. Vă plângeţi de singurătate? Ei bine, coborâţi în vale unde domneşte belşugul şi unde curg apele iubirii. Cunoaşterea pe care aţi dobândit-o pe înălţimi trebuie să se topească pentru a forma pâraie, râuri şi a fertiliza văile. Trebuie să urcaţi pe înălţimi prin inteligenţa voastră şi să coborâţi în văi prin inima voastră.

Desigur, cu fiecare nouă coborâre veţi pierde câte ceva, vă veţi murdări. Dar meditaţi la sacrificiul apei atât de transparentă, de imaculată, care coboară pe pământ pentru a se încărca cu toate impurităţile creaturilor. Să nu vă îngrijoraţi dacă vă murdăriţi puţin dorind să îi ajutaţi pe alţii: aveţi posibilitatea, ca şi apa, să vă cufundaţi într-o bună zi în ocean, iar acesta nu poate fi murdărit. Dacă vă plângeţi că sunteţi murdăriţi, furaţi, minimalizaţi, înseamnă că vă simţiţi mici ca un eleşteu, sau chiar mai rău, ca o băltoacă. Nu vă

identificaţi cu eleşteul, ci cu oceanul, veţi simţi astfel că nimeni şi nimic nu vă va putea murdări. Apoi, va veni şi momentul în care veţi fi prinşi de razele soarelui spiritual care se vor ocupa de purificarea voastră. Ridicându-vă în spaţiu, veţi elimina elementele impure ce le-aţi absorbit în calea voastră.

Fiecare fiinţă umană este comparabilă cu o picătură de apă şi această picătură va cădea exact în locul prevăzut pentru ea de către deciziile Inteligenţei Cosmice cu scopul de a-şi îndeplini sarcina. Într-un fel sau altul, fiecare picătură de apă trebuie să se sacrifice pentru a potoli setea aceluia care este însetat, a-l răcori pe acela căruia îi este cald, a-l spăla pe acela care este murdar după munca depusă zilnic, a uda câmpurile însămânţate… Da, sunt numeroase sacrificiile ce pot fi cerute apei: să participe la fabricarea pâinii, să servească la fierberea hranei, sau chiar la dizolvarea otrăvii… În toate cazurile, ea nu trebuie să se revolte, ci să accepte. Atunci când îşi va îndeplini misiunea, ea va putea urca din nou la cer pentru a-şi regăsi transparenţa.

Apa ne spune: „Faceţi ca mine, folosiţi-vă de cele două metode ale înţelepciunii şi ale iubirii. Învăţaţi să urcaţi şi să coborâţi, să primiţi şi să daţi, şi veţi trăi împlinirea”. Epoca actuală este cea în care lumina soarelui va cădea pe zăpadă. Zăpada se va topi, se vor forma râuri mari, vegetaţia va fi udată peste tot şi vom vedea apărând fructe şi flori noi.

Articol XIII. Cap. 13 – Flacăra lumânării

Pentru că este simbolul spiritului, focul a fost mereu prezent în temple, în biserici, uneori sub forma unor adevărate vetre, dar cel mai des sub forma unor flăcări mici, a lumânărilor, a candelelor, aprinse în momentul slujbelor sau lăsate să ardă întreaga noapte ca o prezenţă protectoare. Dar ce mai există acum în mintea contemporanilor noştri din acest caracter sacru al flăcării? Ei aprind lumânarea când apare o pană de electricitate sau pentru a face din când în când o atmosferă plăcută, fără a-şi da seama că astfel ating şi pun în mişcare forţe primordiale.

Da, să aprinzi o lumânare nu este un gest simplu şi nesemnificativ cum ar părea, deoarece prin acest gest intrăm în contact cu cele patru elemente. Lumânarea care este solidă reprezintă pământul. Aprindeţi deci focul. Apoi, lumânarea începe încet-încet să se topească şi se formează un lac mic într-o scobitură: este apa. Cât

despre aer, el este prezent, indispensabil focului. Focul se stinge în lipsa aerului, şi chiar dacă nu îl vedem, îi percepem prezenţa în mişcările flăcării care oscilează uşor.

Atunci când aprindeţi o lumânare, va trebui să deveniţi deci conştienţi că vă aflaţi în prezenţa celor patru elemente fundamentale ale creaţiei şi că puteţi lucra cu ele legându-vă de cei patru mari îngeri care le cârmuiesc: Îngerul Focului, Îngerul Aerului, Îngerul Apei, Îngerul Pământului. Flacăra lumânării este încă materie, dar una foarte subtilă, cea mai subtilă care poate exista în planul fizic. Ea este însufleţită de o forţă, de un spirit, dar ea însăşi este încă materie. Această flacără este un aspect al focului solar care ne luminează, ne încălzeşte şi ne însufleţeşte în planul fizic dar şi în cel spiritual. În planul fizic, flacăra nu are evident puterile focului solar, dar în planul spiritual ea posedă aceste puteri. De aceea este binefăcător să învăţăm să intrăm în legătură cu ea şi vă voi spune în ce fel.

Evident, acestea sunt exerciţii pe care este preferabil să le facem seara, atunci când deja a venit noaptea. Ziua, când este soare, este inutil să aprindem o lumânare, ea nu ne aduce mare lucru, este mai bine să aşteptăm noaptea. Veţi lua deci o lumânare dar înainte de a o aprinde, o veţi consacra spunând: „Aprind această lumânare pentru slava luminii, pentru Îngerul Focului”. Fapta voastră trebuie să aibă mereu un scop pentru a fi determinată în lumea astrală. Totul se înregistrează pe obiecte şi ele păstrează urmele oamenilor care le-au manevrat, ale locurilor pe unde au trecut. Chiar şi tămâia înainte de a fi folosită trebuie purificată, apoi consacrată Divinităţii pentru ca Ea să fie singura care o foloseşte şi nu alte entităţi inferioare. Prin puterea Cuvântului consacraţi lumânarea Îngerului Focului, o aprindeţi şi stingeţi toate celelalte lumini.

Priviţi această flacără care dansează în faţa voastră, însufleţită, clară, vioaie. îi admiraţi elanul, mişcările şi nuanţele strălucirii sale. albăstruie şi transparentă la bază, intensă în centru şi din nou limpede în vârf. Vă adresaţi ei. „Flacără iubită, simbol al Duhului Sfânt, simbol al Iubirii Divine, simbol al focului cosmic, simbol al soarelui spiritual…” cerându-i să pătrundă în voi şi să acopere celulele voastre cu un strat de foc pentru ca Duhul Sfânt să vină într-o zi să îşi facă în voi lăcaşul. Fiindcă acest foc atrage Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu coboară decât asupra fiinţelor care au lucrat mult cu puritatea focului şi ale căror celule sunt căptuşite de lumină. Pentru a-l atrage, trebuie să devii una

cu I focul.

Atunci când va vedea că respectaţi flacăra ca pe ceva sacru, focul vă va iubi, vă va ajuta, vă va considera un prieten, el simte că dezvoltaţi aceleaşi vibraţii ca el şi atunci nu vă poate distruge. Este foarte important să cunoaşteţi aceste adevăruri. Fiecare mare perioadă din istoria pământului este marcată prin preponderenţa unuia dintre cele patru elemente: pământ, apă, aer, foc. În epoca noastră, focul va domina, umanitatea va cunoaşte focul sub toate formele sale. De aceea trebuie să ne întărim şi să devenim prietenii focului. Legându-ne de soare care este adevăratul foc, contemplându-l, noi schimbăm încet-încet vibraţiile fiinţei noastre până când simţim că fuzionăm cu soarele. Aceia care iubesc soarele, care au înţeles locul pe care acesta trebuie să îl ocupe în viaţa lor spirituală, vor rezista la manifestările negative ale focului.

La fel cum o picătură de apă ne poate lega de întreg oceanul, flacăra unei singure lumânări este de ajuns pentru a ne lega de soare, de focul cosmic, de Duhul Sfânt a cărui haină este lumina. Priviţi deci flacăra până simţiţi că vă topiţi în ea şi că deveniţi voi înşivă o flacără. Iubiţi-o, vorbiţi-i, pentru a avea cu ea legături de prietenie. Iar atunci când sunteţi descurajaţi, neliniştiţi sau supăraţi, aprindeţi o lumânare şi prin intermediul ei legaţi-vă de tot ceea ce reprezintă foc în univers. Gândiţi-vă că soarele este un foc, că Dumnezeu este un foc, că Duhul Sfânt este un foc, că tot ceea ce ne înconjoară este un foc… şi acest gând vă va reda curajul şi liniştea. Lumânarea vă va deveni încet-încet un prieten şi vă veţi obişnui să staţi lângă ea pentru a avea consolare, bucurie, inspiraţie.

Şi vă veţi simţi cu adevărat protejaţi. Fiindcă focul constituie o protecţie. Toţi aceia care au stat o perioadă în deşert sau în junglă o ştiu: focul este una dintre cele mai bune protecţii contra animalelor sălbatice. Animalelor sălbatice le este foarte frică de foc, ele simt că există în el o putere redutabilă de care este mai bine să nu te apropii. La fel se întâmplă şi în viaţa interioară, acela care a ştiut să aprindă în el focul sacru posedă cea mai bună apărare contra „sălbăticiunilor", a spiritelor întunecate: ele simt acest foc care emană din ochii săi, din mâinile sale, din întreg corpul adevăratului mag, al adevăratului Iniţiat, şi frig înspăimântate.

Iar aura este tocmai acel foc care protejează omul de spiritele rele, dar cu condiţia desigur ca ea să fie puternică, luminoasă. Nu toţi

oamenii au o aură capabilă să îi protejeze: ei nu au făcut nimic pentru a o întări şi evident ea lasă să pătrundă fiinţe răufăcătoare şi elemente nocive.

Dar privind flacăra lumânării aveţi deopotrivă mari posibilităţi să lucraţi asupra aurei voastre.

Eu ştiu că aceste metode nu sunt familiare occidentalilor. Ideea de a medita asupra flăcării unei lumânări, a o contempla, a fuziona cu ea, poate chiar şoca, fiindcă acestea sunt activităţi ce depăşesc intelectul şi ei nu sunt obişnuiţi cu acest lucru. Dar ei trebuie să ştie că, limitându-se la forma spiritului lor occidental, le va lipsi întotdeauna esenţialul. Ei trebuie să îmbine Orientul cu Occidentul învăţând să unească interiorul cu exteriorul. Viaţa spirituală impune să mergi dincolo de intelect iar aceia care vor şti să îl depăşească pentru a se consacra adevăratei lumini vor fi cu adevărat fericiţi! încercaţi să deschideţi ochii asupra vieţii pe care o duceţi şi comparaţi-o cu aceea pe care Cerul v-o propune să o trăiţi: poate că vă veţi hotărî să mergeţi mai departe…

Articol XIV. Cap. 14 – Cum să aprindem şi să întreţinem focul

Ce faceţi pentru a aprinde focul în căminul vostru? Pregătiţi puţină hârtie, apoi crenguţe uscate şi în final lemn ceva mai gros. Luaţi un chibrit, ardeţi hârtia care transmite focul crenguţelor, iar acestea aprind crengile, apoi bucăţile mari de lemn. Ei bine, o întreagă ştiinţă este concentrată în acest simplu fapt de a aprinde un foc, fiindcă acelaşi proces îl regăsim în viaţa interioară. Flacăra chibritului corespunde planului cauzal, lumii spiritului care se află la originea tuturor fenomenelor. Chibritul aprinde hârtia (planul mental) care aprinde apoi crenguţele (planul astral) ce aprind crengile groase (planul fizic). Totul începe sus în lumea spiritului, apoi din corp în corp focul atinge planul fizic: scânteia corpului cauzal aprinde corpul mental; corpul mental îl aprinde pe cel astral; corpul astral îl aprinde pe cel fizic. Trebuie deci să înţelegem că nicio adevărată realizare nu este posibilă în planul fizic atât timp cât nu am dezvoltat calităţile spiritului. Toate reuşitele din viaţă depind de un singur lucru: dacă ştim sau nu să aprindem focul.

Înainte de toate primim o inspiraţie şi inspiraţia este precum o scânteie, ceva luminos şi foarte rapid ce se comunică lumii mentale – dacă aceasta este pregătită să îl primească. În mental, acest lucru devine un proiect. Apoi acest proiect devine interesant pentru inimă,

ea îşi doreşte împlinirea sa şi se bucură. În fine, voinţa intervine pentru a executa proiectul şi declanşează acţiunea. Pentru a fi corectă, binefăcătoare, orice acţiune, orice manifestare trebuie să îşi aibă originea în înalt, în planul divin. Acest impuls divin este acela care coboară în planul mental (gândul), apoi în planul astral (sentimentul), învăluindu-se în materie din ce în ce mai densă până când se încarnează în final în planul fizic. Tot ceea ce nu este inspirat de spirit se va dovedi defectuos într-un moment sau altul. Iar acela care se lansează într-o acţiune sau se încrede în sentimentele sale fără a se întreba care este natura impulsurilor care îl animă, dovedeşte pur şi simplu că nu a înţeles cum să aprindă focul.

Unii vor spune: „Dar există tot felul de moduri de a aprinde focul, nu trebuie să ne folosim întotdeauna de un chibrit". Da, este adevărat, dar fiecare metodă de a aprinde focul este bogată în învăţăminte. Să o observăm de pildă pe aceea folosită de popoarele primitive, sau chiar de anumite tribun chiar şi astăzi. Se iau două bucăţi de lemn care se freacă una de cealaltă: această: frecare produce căldura, iar când căldura ajunge la un anumit grad apare o mică flacără: este focul, lumina. Deci, mişcarea, căldura şi lumina; mişcarea se transformă în căldură şi căldura să i transformă în lumină.

Cum să interpretăm acest fenomen? Ei bine, există domenii în care oamenii au obiceiul să se oprească la frecare, simbolic vorbind. Această frecare produce căldură, dar în funcţie de natura acestei călduri, ea nu se transformă niciodată în lumină, ci mai degrabă în întuneric. Da, în căutare de plăceri, majoritatea oamenilor nu văd mai departe de căldură, adică de starea plăcută pe care o trăiesc mâncând, bând, amuzându-se. Mai ales în domeniul iubirii şi al sexualităţii, ei nu caută decât fierberea, efervescenţa, nu fac efortul de a merge până la lumină.

Veţi zice: „Dar cum pot iubirea şi sexualitatea să ne conducă până la lumină?" Ne vor conduce dacă ne străduim să ne stăpânim şi să ne orientăm sentimentele şi senzaţiile. Forţa sexuală nu a fost dată omului numai pentru propria-i plăcere; ea este o energie cosmică care, dacă el ştie să lucreze cu ea, îl poate propulsa până la lumea divină unde primeşte cele mai mari revelaţii. De câte ori nu am explicat acest lucru! vorbim de iluminarea misticilor… dar ce credeţi voi că aceasta reprezintă? Iluminarea este harul acordat celor care reuşesc să transforme căldura iubirii lor în lumină.

Să revenim însă la modul de a aprinde focul. Pentru a face un foc, o singură buturugă nu ajunge, folosim două sau chiar trei şi nu le punem una lângă alta, ci în triunghi. Acest triunghi reprezintă simbolic cele trei principii: inimă, intelect, voinţă; sau într-un alt plan, corp, suflet, spirit. Cele trei sunt necesare pentru ca focul să ardă, adică pentru ca viaţa să se desfăşoare armonios.

Da, meditaţi asupra modului în care trebuie aprins focul şi veţi descoperi marile adevăruri în voi înşivă. Veţi înţelege că dacă dârdâiţi, înseamnă că nu aţi ştiut să vă aprindeţi focul: fie nu aţi găsit chibrituri, fie lemnul a fost umed sau hârtia nu s-a aprins, fie aţi uitat crenguţele, sau nu aţi ştiut să aşezaţi corect buştenii.

Veţi spune: „De ce ne vorbiţi despre foc? Noi ne încălzim cu electricitate, este mai curat şi mai uşor". Da, bineînţeles. În mod simbolic, electricitatea este modalitatea de încălzire ce corespunde Iniţiaţilor, fiinţelor care ştiu să se branşeze direct la curenţii veniţi din Cer pentru a pune în funcţiune aparatele lor interioare. Ei întorc comutatorul şi simt imediat o căldură binefăcătoare. Alţii, cei mai mulţi oameni, au recurs la lemn, la cărbune, la păcură, adică la sentimente, la emoţii, şi trebuie să înlăture fără încetare cenuşa, zgura şi să aducă din nou combustibil. Da, cei mai mulţi sunt obligaţi să se ocupe continuu de focul lor, dar fără mari rezultate. Şi chiar dacă declanşează incendii cu pasiunile lor necontrolate, le este întotdeauna frig. Totuşi, există încă de la început în fiecare fiinţă o vatră pregătită cu tot combustibilul necesar. Dar îi lipsesc chibriturile, scânteia spiritului care face să ţâşnească flacăra: contactul cu lumea divină.

Aţi observat uneori pe stradă oameni care fumează. Acela care nu are nici chibrit, nici brichetă, se apropie de un trecător a cărui ţigară este aprinsă pentru a-i cere foc: cei doi îşi aşază ţigările cap la cap şi primul, bucuros, mulţumeşte… Ştiţi voi de ce bărbaţii şi femeile simt nevoia să se sărute? Pentru a se aprinde unul la focul celuilalt. Ei îşi apropie buzele aşa cum fumătorii îşi apropie ţigările pentru a-şi transmite focul. Câteodată are efect, câteodată, nu. Dar când focul se aprinde, se întâmplă ca să îi consume nu numai cu tot ceea ce ei posedă interior, dar el face ravagii şi în jur. A te iubi înseamnă a lua şi a da foc, dar acest gest necesită o întreagă ştiinţă.

Uneori, chiar dacă focul este stins, rămân sub cenuşă mici bucăţele de jăratic pe care le putem activa transformându-le într-un nou foc. Astfel, fiecare poate găsi în el însuşi puţin jăratic cald, ascuns

sub cenuşă, şi suflând peste el poate aprinde focul în loc să dorească să îl ia de la gura altcuiva. Învăţaţi deci să suflaţi asupra focului vostru, astfel ca el să vă ilumineze şi să lumineze întreaga lume. Există multe bucăţi de jăratic în sufletele voastre, săpaţi profund pentru a le găsi şi activa, în loc să cereţi mereu foc unui trecător. Meditaţia, rugăciunea, exerciţiile de respiraţie făcute conştient sunt mijloace de a vă reanima focul vostru, şi în acel moment alte suflete vor putea veni şi ele să se reaprindă lângă voi!

În templele antice se întreţinea mereu un foc sacru pe care tinerele fecioare numite la Roma vestale îl vegheau zi şi noapte. Acel foc era simbolul focului interior ce trebuie mereu alimentat şi supravegheat. Aceia care rămân la nivelul pasiunilor, care nu au aspiraţii spre frumos, spre adevăr, spre bine, lasă încet-încet focul lor să se stingă; curând nu va mai exista o altă metodă de a-l reaprinde decât printr-o intervenţie exterioară. Este starea în care se află umanitatea actuală: ea are nevoie de Iniţiaţi pentru a reaprinde focul ei spiritual.

Să presupunem acum că aţi făcut un foc atât de mare încât apartamentul vostru va fi supraîncălzit. Nu trebuie să vă obişnuiţi cu prea multă căldură, altfel riscaţi să răciţi atunci când ieşiţi. Deschideţi un moment fereastra pentru a lăsa aerul rece să intre, dar în acelaşi timp reduceţi focul. Cum să înţelegeţi această imagine? Foarte simplu: acela care a forţat focul din sine, lăsându-se purtat de furie şi de pasiuni, va trebui să îl tempereze, altfel, atunci când va ieşi pentru a-i întâlni pe ceilalţi, condiţiile vor atât de diferite încât această căldură va fi urmată de un frig ce îl face să se îmbolnăvească.

Pentru a înţelege bine focul, trebuie deopotrivă să cunoaşteţi şi aerul, fiindcă ele sunt complementare: aerul care aduce răcoarea are asupra focului o putere care reglează. Acelaşi fenomen îl regăsim în noi. Cum? Omul este un călător care parcurge spaţiul, şi pentru a-şi îndeplini predestinarea are nevoie de căldură şi de frig. Căldura o are în sine; el aduce cu sine soba şi combustibilul pentru a se putea încălzi înăuntru, pentru că afară este frig şi drumul este lung, este deci necesar să întreţină focul interior. Cât despre frig, el vine din exterior: este aerul care permite reglarea temperaturii. Putem spune de asemenea şi că focul reprezintă iubirea şi aerul înţelepciunea. Iubirea este în om, în timp ce înţelepciunea se află în exteriorul său pentru ca el să o privească, să o studieze, să o contemple.

Multe boli provin astfel dintr-un dezechilibru dintre iubire şi înţelepciune: sau focul interior este atât de puternic încât produce pagube până afară, sau este atât de slab încât putem îngheţa chiar în interior. Câte persoane nu au ars astfel toate rezervele lor în câţiva ani în timpul tinereţii lor! Nu le rămâne apoi nimic la maturitate şi la bătrâneţe; creierul, sistemul nervos, sistemul muscular nu mai sunt capabile să depună efortul. Trebuie să ne supraveghem focul întreaga viaţă pentru a-l regla.

Observaţi-vă pentru a afla dacă vă supuneţi acestei legi a armoniei între cele două laturi interioare şi exterioare. Există persoane ale căror sobe funcţionează foarte bine, dar le este în acelaşi timp frig pentru că deschid prea des şi prea mult fereastra: ele se intelectualizează prea mult. Altele sunt dominate de senzualitate: căldura urcă atât de puternic încât uşa sobei se deschide, combustibilul scapă şi focul distruge totul, şi curând nu mai rămâne decât cenuşa. Maniera cea mai sigură de a distruge tot ceea ce este mai preţios în noi înşine este aceea de a nu ne stăpâni focul pasiunilor. Mulţi caută acest toc devorator, dar trebuie să ştie că nu vor mai găsi niciodată ceea ce pierd atunci Ei fac precum copiii care se joacă cu chibriturile: pun focul pentru a vedea flăcările şi strigă de bucurie în timp ce totul este pe cale să se mistuie. Bieţi nefericiţi! Ei nu ştiu că în întregul lor organism, şi mai ales în creierul lor, acest foc este însoţit de zdruncinări, de fisuri şi de prăbuşiri. Bineînţeles, efectele nu sunt imediate, dar încet-încet ceva se destramă în ei. Numai că, neştiind să facă legătura între lucruri, ei nu înţeleg că sistemul lor nervos a devenit din ce în ce mai vulnerabil, iar dacă cea mai mică contrazicere îi zdruncină, este pentru că edificiul lor a suportat prea multe zguduituri.

Din contră, aceia care evită incendiile şi îşi găsesc fericirea lângă un foc temperat, îşi întăresc sistemul nervos precum şi întreg organismul. Ei sunt rezistenţi şi pot înfrunta greutăţile pe care viaţa le pune în calea lor. Este o regulă absolută: trebuie să ştie să-şi regleze focul. Poate vă gândiţi: „Dar ne plictisim fără incendii, fără zguduiri”. Da, eu ştiu, să rămâneţi lângă căldura dulce a unui foc paşnic este plictisitor şi fad, vă gândiţi că acesta este bun pentru pisici şi bătrâni… Dar acest lucru înseamnă pur şi simplu că vă aflaţi încă în starea în care se găsea pământul la început, în perioada de formare în care totul nu era decât fierbere, erupţii, zguduituri. Şi cine ştie, poate că şi lui îi

plăcea acest lucru şi a fost şi el uimit de schimbările care au apărut încet-încet în el pentru a-i permite apariţia unei vieţi organizate.

Fiinţele pasionale sunt ca pământul neevoluat, mereu agitate şi haotice. Bineînţeles, în mijlocul acestor tulburări, viaţa reuşeşte totuşi să se menţină, dar ea nu posedă condiţii prielnice pentru a produce forme foarte elaborate. Starea care creează în om dezlănţuirea pasiunile este incompatibilă cu instalarea unei culturi, a unei civilizaţii. Omul pasional este încă un pământ pradă haosului. Când acest pământ neevoluat se va dezvolta şi va deveni o lume organizată, plantele, animalele, oamenii se vor instala aici şi în sfârşit va fi exista adevărata viaţă. Iată de ce Iniţiaţii ne dau avertismente şi sfaturi: pentru ca să învăţăm să pregătim în sinea noastră un pământ unde chiar şi îngerii şi divinităţile vor putea veni să ne viziteze sub formă de inspiraţie, de intuiţie, de revelaţie, ceea ce ne va face cu adevărat fericiţi.

Acela care trebuie să suporte zguduituri şi incendii pentru a se simţi viu, demonstrează că nu este deocamdată decât o fiinţă primitivă şi un barbar. De altfel, s-a tot văzut în istorie: toţi aceia care au incendiat oraşe şi sate, toţi aceia care au aprins ruguri şi crematorii au fost nişte barbari. Nevoia de a arde obiectele sau fiinţele este o rămăşiţă a sălbăticiei primitive. La fel se întâmplă şi în domeniul sentimentelor: a aprinde peste tot focul pasiunilor înseamnă a comite un act de barbarie; el este propriu fiinţelor care nu au învăţat maniera corectă de a se încălzi.

Acum, dacă nu dorim să devenim nici sloiuri de gheaţă, acesta fiind un alt pericol, trebuie să ştim să trecem de la domeniul intelectului la cel al inimii, să echilibrăm curentul rece care suflă în regiunea înţelepciunii prin curentul cald al iubirii. Adevărul se află în acest echilibru. Iubirea conduce la senzualitate dacă nu este temperată de înţelepciune; dar înţelepciunea singură, lipsită de iubire, ne conduce la indiferenţă, la dispreţ, la cruzime. Frigul înţelepciunii trebuie deci să echilibreze căldura iubirii, iar căldura iubirii trebuie să modereze frigul înţelepciunii. Viaţa va găsi în acest climat temperat cele mai bune condiţii. Pentru ca bobul de grâu să se dezvolte normal, el are nevoie de căldură, dar nu prea multă, şi de frig, dar nu prea mult. Există o temperatură optimă pentru toate grăunţele, şi de ce să nu fie şi pentru acest grăunte care este omul? De ce ar face el vreo excepţie?

Nu lăsaţi totuşi ca focul să vă ardă podeaua şi mobilele, dar nu trebuie nici să îngheţaţi în frigul iernii. Atunci când va veni primăvara,

soarele va exista şi nu veţi mai simţi nevoia să aprindeţi focul pentru că va fi cald chiar şi afară. Când soarele străluceşte, focul însuşi simte că rolul lui s-a încheiat. Sfântul Ioan Botezătorul spunea despre Iisus: „Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez". Ioan Botezătorul juca rolul unei sobe bine încălzite (!) în iarna sufletelor ce prezicea venirea lui Iisus; dar atunci când Iisus a venit pentru a fi botezat, Ioan a observat că soarele a apărut, iar atunci el s-a retras şi Hristos a început să predice. La fel, în faţa soarelui iubirii, al înţelepciunii şi al adevărului, toate sobele mici ale filosofilor, savanţilor, gânditorilor, vor simţi că nu îşi mai au rostul. Toţi cei mediocri nu vor mai fi capabili de nimic în faţa strălucirii soarelui. Adevărata învăţătură a lui Hristos este soarele cosmic, el nu este încă recunoscut, dar într-o zi va câştiga sufletele tuturor oamenilor, astfel încât gânditorii şi filosofii vor spune: „Ce ar mai fi de adăugat? împărăţia lui Dumnezeu se află aici". Soarele va stinge toate sobele mărunte ale orgolioşilor şi fanaticilor. Tocmai de acest soare are nevoie lumea.

Până atunci, iubirea oamenilor se compară adeseori cu o sobă al cărei fum înnegreşte continuu întreaga lor fiinţă interioară. Când această sobă funcţionează, ţinem ferestrele închise, aerul ne lipseşte, aţipim şi vitalitatea scade. Dar soarele răsare şi deschidem larg ferestrele, aerul pătrunde, renaştem! Să nu vă bazaţi deci prea mult pe soba voastră, adică pe poftele nemăsurate, pe pasiunile, pe instinctele, pe dorinţele voastre, fiindcă acestea închid ferestrele sufletului vostru, ele împiedică pătrunderea aerului, se opun la cea ce este cel mai important în voi. Să nu vă temeţi că o viaţă bazată pe cumpătare şi raţiune vă va plictisi de moarte. Nu, în ziua în care soarele înţelepciunii şi al iubirii divine va începe să vă atingă uşor, veţi constata voi înşivă că aceste satisfacţii pasionale ce contau atât de mult pentru voi nu mai reprezintă aproape nimic. Locuinţa voastră interioară va deveni mai luminoasă şi mai pură, şi veţi cunoaşte adevărata fericire.

Articol XV. Cap. 15 – Apa, medium universal

Dintre toate elementele apa este aceea care are cele mai mari calităţi plastice şi absorbante. Ea nu are o formă proprie, dar ia forma recipientelor în care este pusă; ea nu are culoare, dar devine roşie, verde, galbenă… În funcţie de locurile pe care le străbate. Ea absoarbe deci totul, şi bun şi rău. Şi pentru că se află într-o continuă circulaţie în natură, ea transportă toate elementele pe care le absoarbe la trecerea sa. De aceea trebuie să îi studiem itinerariul şi transformările în

funcţie de condiţiile pe care le traversează.

Veţi spune: „Dar pământul are de asemenea o mare putere de absorbţie". Da, dar pământul nu are această fluiditate şi putere de penetrare ca a apei. Cât despre aer, el este prea mobil pentru a păstra mult timp ceea ce a primit. Şi chiar dacă transportă mirosuri urâte şi nesănătoase, el se reînnoieşte mai uşor decât apa.

Datorită puterilor ei de absorbţie şi de transmisie, apa a fost dintotdeauna folosită pentru operaţiile magice. Numeroase opere povestesc despre cazurile în care vrăjitorii transformă o fiinţă umană într-un animal: pasăre, cal etc., după ce a pronunţat cuvinte magice deasupra unui vas cu apă din care îşi stropea apoi victimele. Regăsim asemenea poveşti în basmele din „O mie şi una de nopţi". Dar aceste proprietăţi ale apei pot folosi desigur şi pentru bine. De aceea preoţii folosesc apa pentru a-i binecuvânta pe credincioşi: această apă care are puterea de a reţine curenţii şi influenţele introduse în ea, devine astfel suportul cuvintelor de binecuvântare pronunţate de preot.

După unele tradiţii nu este bine să lăsăm recipientele de apă neacoperite în timpul nopţii, fiindcă spirite răuvoitoare dau târcoale locuinţei şi îşi lasă aici influenţele ce îi pot îmbolnăvi pe aceia care vor bea din ea. Şi este sigur că apa expusă lunii nu are aceleaşi efecte ca apa expusă la soare, pentru că luna şi soarele nu au deloc aceleaşi influenţe. Este bine să nu bem nici apa extrasă din preajma spălătoriilor, a abatoarelor sau a cimitirelor. Iar dacă se declanşează o ceartă în apropierea unui vas cu apă, nu folosiţi acea apa la pregătirea hranei, fiindcă ea a absorbit vibraţiile negative produse de violenţa declanşată lângă ea. Creaturile, condiţiile modifică acest mediu universal care este apa şi omul îi poate comunica astfel bolile sale fizice şi chiar cele psihice pe care ea le va duce în altă parte.

Cunoscând această putere de absorbţie a apei, o puteţi folosi pentru a vă influenţa viaţa psihică. Veţi înţelege chiar mai bine acest fenomen dacă vă gândiţi la modul în care folosim de exemplu plantele medicinale. Ierburile medicinale, fie că sunt curative sau toxice (deoarece există unele toxice pe care trebuie să le manipulăm cu precauţie!) au nevoie de apă pentru a-şi elibera toate însuşirile. Le fierbeţi, le folosiţi ca infuzii, le maceraţi… şi apoi beţi apa. Nu vă hrăniţi cu plantele ca atare, vă mulţumiţi să beţi apa cu care acestea au fost îmbibate. Înseamnă deci că apa s-a impregnat cu proprietăţile pe care planta le poseda, ea i-a luat acesteia totul… sau aproape totul. Atunci,

când sunteţi într-o stare de mare oboseală, faceţi o baie, sau spălaţi-vă cel puţin mâinile conştientizând faptul că apa vă va absorbi oboseala: vă veţi simţi uşuraţi. Procedaţi la fel dacă vă simţiţi tulburaţi, trişti, nefericiţi: apa vă va lua grijile şi necazurile voastre. În schimb, într-un moment în care vă simţiţi cu adevărat fericiţi, inspiraţi, dilataţi, aşteptaţi câteva ore înainte de a vă spăla, chiar şi pe mâini, şi nu faceţi nici duş, nici baie. Eu v-am mai spus, dacă apa are proprietatea de a absorbi elementele negative, ea are posibilitatea de a absorbi şi elementele pozitive, binefăcătoare.

Apa este în aceeaşi măsură un excelent transmiţător de unde. Cine nu s-a amuzat aruncând pietre în apă? Toţi au văzut cum se formează, în jurul punctului în care a căzut piatra, cercuri concentrice care se propagă la suprafaţă. Dar oare ce au înţeles ei? Există alte lucruri de făcut cu apa decât să aruncăm pietre în ea, cârlige sau plase pentru a prinde peştii, broaştele… sau pantofi vechi! Din moment ce este un transmiţător de unde şi unul dintre cei mai buni, veţi putea, punându-vă un deget sau mâna în apă, să faceţi o lucrare cu ajutorul gândului pentru a trimite de-a lungul spaţiului unde de lumină, de iubire şi de pace.

Puteţi să introduceţi deopotrivă influenţe bune în apa pe care voi o veţi bea. După ce v-aţi spălat bine pe mâini, luaţi un pahar cu apă curată, de preferinţă de izvor, ţineţi-l în mâna stângă şi introduceţi unul sau mai multe degete ale mâinii drepte concentrându-vă asupra unei calităţi pe care doriţi să o dobândiţi, a unui progres ce doriţi să îl realizaţi. Beţi apoi acea apă. Magi albi au putut reda sănătatea unor bolnavi dându-le să bea din apa pe care ei au magnetizat-o astfel. Dar să nu vă închipuiţi că, chiar exersându-vă să magnetizaţi apa, veţi putea vindeca imediat bolnavii. Ar fi o înfumurare. Eu vă ofer această metodă numai ca un exerciţiu: beţi voi înşivă i această apă, sau folosiţi-o ca să vă udaţi florile.

Apa este depozitara a nenumărate secrete tocmai fiindcă posedă o asemenea putere de absorbţie şi de conservare. Întreaga istorie a omenirii este înscrisă în ea, în râuri, în lacuri, în f oceane. Fiindcă totul lasă urme, iar în apă există toate urmele fiinţelor, ale lucrurilor, ale evenimentelor. Sunt ca nişte clişee ce s-au păstrat. În aparenţă, după trecerea unui vapor nu mai rămâne nimic, apa revine la starea iniţială. Dar în realitate, această trecerea este înregistrată, totul este înregistrat: bătăliile navale, naufragiile etc. Şi modul în care au avut

loc.

Apa curge la suprafaţa pământului şi în străfundurile lui, ea se adună în mare, se ridică în atmosferă şi parcurge spaţii infinite: ea este marele medium magic ce străbate şi impregnează universul. Luaţi o picătură de apă, iar dacă veţi şti să o ascultaţi, ea vă va vorbi despre pământ, despre mare şi cer.

Articol XVI. Cap. 16 – Oglinda magică

Apa poate fi comparată cu viaţa. Atunci când este limpede vedem reflectându-se în ea toate obiectele din jur. Atunci când este tulbure, viziunea este perturbată, învolburată. Dar apa poate fi mai mult decât o suprafaţă lină în care se reflectă case, pomi rânduiţi sau piscuri de munţi; fiindcă ea reprezintă în chintesenţă oceanul primordial în care se scaldă toate creaturile, acele „ape de deasupra tăriei" la care se referă Moise în Facerea, când spune că Dumnezeu a despărţit „apele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei". În aceste ape din înalt sunt păstrate arhivele universului, acea bibliotecă cosmică numită în tradiţia esoterică „Cronica Akasha"; acolo sunt înregistrate amprentele lăsate de toate creaturile de la origini şi toate evenimentele ce au avut loc.

Iată de ce unii clarvăzători lucrează cu apa: ei se concentrează deasupra unui vas cu apă şi astfel „văd". Nu fiindcă văd cu adevărat ceva în apă, dar datorită acesteia ei se leagă cu apele din înalt unde plutesc imaginile a ceea ce doresc să cunoască şi pe care ajung să le capteze prin spiritul lor. Alţii pregătesc oglinzi magice introducând într-o sferă de sticlă apă pregătită cu grijă pentru acest lucru. De altfel, globul de cristal folosit de numeroşi mediumi nu reprezintă decât o altă formă de apă. Este adevărat că unele fiinţe pot vedea în foc, dar acest caz este mult mai rar. Clarvederea este legată în special de apă. De altfel, s-a remarcat faptul că mulţi dintre aceia care trăiesc într-o relaţie foarte strânsă cu apa, lângă mare, râuri sau lacuri, ajung să dezvolte o formă de clarvedere.

Literatura esoterică relatează despre experienţe stranii, ca de exemplu pregătirea unei licori făcută din apă de ploaie, rouă şi zăpadă topită numită „spiritus universalis". Acela care posedă această licoare poate cunoaşte de la distanţă starea de sănătate a cuiva, cât şi multe alte detalii care îl privesc. El poate de asemenea să ude cenuşa unei plante, iar această plantă apare în planul eteric; chiar dacă a crescut cu mii de ani în urmă, ea i se arată în faţa ochilor. Această licoare permite

să vedem orice vestigiu în starea sa originală; apariţia nu durează niciodată mult timp, dar putem reface experienţa de câte ori dorim.

Eu vă menţionez acest fenomen numai pentru ca să aveţi o idee despre ceea ce este posibil să se realizeze, şi nu pentru a vă împinge să faceţi acest gen de experienţe ce nu sunt deloc folositoare vieţii spirituale. Atunci când vă vorbesc despre oglinzile magice, despre clarvedere, mă gândesc înainte de toate la acea lucrarea interioară pe care o puteţi face cu apa pentru a vă; purifica şi a vă dezvolta sensibilitatea faţă de lumea divină.

Acum câţiva ani, v-am cerut să veniţi în grădina mea la Bonfin, şi v-am turnat fiecăruia apă pe care am pregătit-o special consacrând-o Îngerului Apei. Îngerul Apei era acolo, prezent, însoţit de o mulţime de spirite minunate, servitorii săi, care au pătruns în voi prin acea apă pe care aţi băut-o. Acum ea lucrează asupra voastră, asupra corpurilor voastre eteric şi astral, pentru le debarasa de elemente impure care sunt răi conducători ai influenţelor celeste. Aţi primit aproape un botez, aţi fost marcaţi cu pecetea Îngerului Apei. Vă doresc să fiţi demni de aceasta păstrând şi chiar amplificând conştient ceea ce aţi primit prin intermediul acestei ape.

Veţi face cunoştinţă încet-încet cu alţi prieteni din înalt… în Iniţierile antice, hierofanţii îşi prezentau discipolii entităţilor lumii invizibile spunându-le: „Iată, vi-i încredinţez, lucraţi asupra lor…” Şi eu v-am prezentat pe voi unor puternice entităţi, nu numai Îngerului Apei, ci şi Îngerului Focului şi Arhanghelului Soarelui şi de acum înainte vă aflaţi sub protecţia lor.

Meditaţi asupra apei. Atunci când o beţi, obişnuiţi-vă să ţineţi câteva secunde paharul în mână spunând: „Eu te salut, apă dragă, pură şi vie; tu, servitoarea Domnului, include în fiinţa mea puritatea”. Veţi simţi atunci cum întreaga voastră fiinţă se impregnează cu un fluid subtil. Priviţi apa şi identificaţi-vă cu ea. Închipuiţi-vă că aveţi şi voi acea transparenţă, acea limpezime a cristalului. Încet-încet, ea nu va mai fi pentru voi numai un lichid incolor şi nesemnificativ pe care îl folosiţi în bucătărie sau la spălat rufele, la baie etc., ci veţi simţi cum se deschide în voi izvorul minunilor; fiinţele şi lucrurile se vor manifesta în faţa voastră dincolo de aparenţa lor materială, aşa cum sunt în realitate.

Apa este o reflectare a Sufletului Universal în care sunt cufundate toate creaturile, şi în această substanţă eterică totul este

înscris. Sufletul nostru face parte deci din acest Suflet Universal, dar nu îi primeşte decât foarte rar mesajele deoarece canalele noastre psihice sunt I înfundate. Dar acela care, făcând o mare lucrare de purificare, se poate înălţa până la această regiune a apei celeste, primeşte imagini minunate [în sufletul său.

Învăţaţi să iubiţi apa. Umpleţi un pahar cu apă pură, apoi concentraţi-vă asupra ei, evocaţi cele mai poetice, cele mai luminoase imagini ale naturii. Se poate întâmpla ca să le vedeţi apărând fiindcă apa reprezintă adevărata oglindă magică. Dar esenţialul constă în a le simţi prezente în voi, fiindcă sufletul vostru se va hrăni cu prezenţa lor.

Articol XVII. Cap. 17 – Arborele de lumină

Există diferiţi combustibili ce folosesc la aprinderea focului. Mult timp ne-am folosit de lemn, apoi a apărut cărbunele. Cărbunele produce mai multă căldură, dar face mai mult praf, lasă multă cenuşă, şi emanaţiile, influenţele pe care le degajă nu sunt la fel de plăcute, la fel de subtile şi parfumate ca cele ale lemnului. Lemnul are emanaţii mai favorabile pentru sănătate iar flăcările sale creează condiţii prielnice spiritului. În zilele noastre, aparatele de încălzire de tot felul pe care le folosim sunt cu certitudine foarte folositoare şi eficiente, dar căldura pe care o difuzează nu are virtuţile însufleţitoare ale focului făcut cu lemne.

Eu am iubit focul încă din tinereţe, i-am simţit în mod inconştient efectele binefăcătoare. Când eram răcit şi aveam febră, aprindeam focul în sobă, mă instalam foarte aproape de ea, priveam un moment focul, apoi adormeam acolo cu un sentiment de recunoştinţă şi de iubire pentru acea căldură. Când mă trezeam, eram vindecat. Acolo am înţeles efectul curativ al focului făcut cu lemne: felul cum energia însufleţitoare a pomilor poate fi transformată în sănătate, în vigoare. Fiindcă nu numai căldura are proprietatea de a vindeca, ci şi alte elemente conţinute de foc. Bineînţeles, focul nu poate vindeca toate bolile, dar stând lângă el primim o transfuzie de energie.

De ce, când ajungem lângă un foc, simţim impulsul de a întinde mâinile spre el? Este un gest instinctiv care are o motivaţie. Extremităţile degetelor noastre sunt foarte sensibile pentru că ele sunt dotate cu numeroase celule senzitive. Deci, atunci când întindem mâinile spre foc, centrii sensibili din vârful degetelor şi din palme încep să funcţioneze: ei captează lumina şi căldura degajate de foc, la fel ca şi alte elemente subtile, şi le transmit întregului corp. Bătrânii

care îşi pierd treptat căldura, stau cu atâta plăcere întreaga zi lângă foc! Ei se ocupă de acesta, îl întreţin în sobă, îl contemplă ore în şir, dormitează puţin şi îşi întind mâinile spre el. Ei simt că acest foc le dă din viaţa sa. Da, dar dacă această viaţă conţinută în lemnul care arde este atât de preţioasă, înseamnă că ea vine din soare.

Copacul este o creatură însufleţită care ştie nu numai să atragă şi să acumuleze energia solară, dar şi să fixeze deopotrivă moleculele de aer, de apă şi pământ ce vor intra în compoziţia rădăcinilor, a trunchiului şi a ramurilor sale. Tuturor acestor elemente el le dă o aparenţă compactă, rezistentă, înaltă, largă, ce pare să nu aibă nicio legătură cu lumina, cu aerul, cu apa sau pământul din care este constituit. Dacă îl ardeţi, veţi vedea acel trunchi, acele ramuri atât de impozante desfăcându-se în faţa ochilor voştri, şi după ce flăcările s-au stins iar gazele şi vaporii de apă s-au risipit în aer nu mai rămâne decât un pumn de cenuşă uşoară.

Ce reprezintă această cenuşă care nu a dispărut? Ei bine este elementul „pământ" datorită căruia particulele de apă, de aer şi lumină s-au putut suda pentru a forma copacul. Este imposibil să fixezi energiile subtile fără ajutorul unui suport material. Copacul nu ar fi reuşit să înmagazineze toate aceste raze de soare, toate aceste elemente subtile pe care le capta zilnic, dacă nu ar fi posedat o mică cantitate de materie pentru a le primi, iar această materie este ceea ce numim pământ. Copacul este deci o fiinţă mai mult spirituală decât materială. El este alcătuit dintr-o cantitate mică de pământ, dintr-o cantitate mai mare de apă, din ceva mai mult aer, dar focul, lumina reprezintă însă cea mai mare parte din compoziţia sa.

Iar omul este alcătuit după imaginea arborelui. Dacă îl ardem după moarte, aşa cum se obişnuieşte în unele ţări, o urnă mică este suficientă pentru a-i conţine cenuşa. Această cenuşă este tot ceea ce rămâne din materia care folosea la fixarea focului, a razelor soarelui. Omul este alcătuit deci din foc, din lumină, el posedă aceeaşi chintesenţă ca soarele. De ce să îi derutăm pe oameni repetându-le că nu sunt decât ţărână, că nu se pot hrăni decât cu materie şi că se vor întoarce în ţărână? Dimpotrivă, Iniţiaţii ne spun: voi sunteţi plămădiţi din lumină, vă puteţi hrăni cu lumină, şi vă veţi întoarce în lumină. Da, omul este identic cu arborele şi dacă ar cunoaşte legile cu care natura lucrează, ar putea deopotrivă fixa şi conserva această forţă cosmică, această energie a focului celest, adică toate aceste forme de spirit care

sunt inteligenţa, lumina, iubirea…

Priviţi cum arde focul…

Focul ne învaţă să ne detaşăm de tot ceea ce este material, grosolan, de învelişurile, de carapacele noastre. Toată energia solară acumulată, care reprezintă sufletul copacului se eliberează din forma în care era închisă şi se reîntoarce în regiunile celeste. Sufletul îşi regăseşte patria şi are nevoie de foc ca să se elibereze. Focul este acela care permite deschiderea milioanelor de căi prin care se eliberează sufletul copacului. Zgomotele, trosniturile pe care le auzim sunt limbajul eliberării sale. Acolo unde îi este mai greu să forţeze ieşirea, sufletul trebuie să lovească mai puternic şi toate aceste explozii constituie cântecele de victorie ale sufletului care se eliberează.

Priviţi aceste fire de lumină care se eliberează din foc: timp de câteva secunde ei străbat noaptea, apoi se sting… S-ar spune că ţes ceva. Ca şi cum cererile pe care le-aţi adresat Îngerului Focului ar fi ţesut o haină de lumină.

Uitaţi-vă la această jerbă de scântei… Astfel bărbatul proiectează milioane de germeni în profunzimea femeii pentru a o fertiliza. Toate aceste scântei care izbucnesc în spaţiu vor fertiliza miliarde de entităţi oferind unor spirite posibilitatea de a se reîncarna. Fiindcă focul este un arbore care produce din belşug seminţe, iar aceste seminţe produc la rândul lor alţi arbori.

Din când în când, regăsim în flăcări forma şi mişcarea frunzelor. Ca şi cum, până la sfârşit, arborele ar dori să păstreze ceva din ceea ce a fost, şi că înainte de a dispărea el ne destăinuie prin acest frunziş de lumină întreaga frumuseţea a sacrificiului său.

Focul se hrăneşte cu arborele şi în acest fel îl transformă, îl face asemănător lui. Arborele devine foc pentru că focul se hrăneşte cu el. Există o lege: fiecare lucru, fiecare fiinţă devine identică cu cea care o absoarbe. Iar dacă noi oferim la rândul nostru întreaga noastră fiinţă focului Iubirii Divine astfel ca să vină să ne acapareze şi să ne devoreze, el ne va face asemănător lui. Noi posedăm în interior destule materiale pentru a hrăni veşnic focul divin. De aceea, trebuie să medităm asupra focului încercând să înţelegem cum lucrează el asupra arborelui pentru a-l transforma în lumină şi în căldură astfel ca să devenim şi noi nişte arbori de lumină.

Există fiinţe capabile să meargă şi să danseze pe jeratic. Focul le recunoaşte şi nu le face rău pentru că ele îi sunt prieteni. Ele rostesc

rugăciuni, pronunţă formule magice însoţite de gesturi, apoi dansează pe jeratic cântând, iar focul nu le face niciun rău. Evident, eu nu vă sfătuiesc să încercaţi aşa ceva. Mulţumiţi-vă cu exerciţiile pe care vi le dau, fiindcă ele sunt absolut inofensive. Ele nu vă vor face capabili să vă măsuraţi cu focul, dar în interior vă veţi simţi mai însufleţiţi, mai puternici, mai lucizi şi mai calmi.

Articol XVIII. Cap. 18 – Pogorârea Duhului Sfânt

Iniţierea este calea interioară pe care omul trebuie să o parcurgă pentru a ajunge până la foc. Dar care este acel foc? Evident, este vorba de un fenomen psihic, spiritual. În realitate, putem spune că există două feluri de foc: focul astral al dorinţelor inferioare care consumă fiinţa făcând-o să treacă prin mari suferinţe, şi focul spiritual care o eliberează de imperfecţiunile, de slăbiciunile sale şi face să strălucească tot ceea ce este pur şi nobil în ea. Toţi cunosc focul astral, este acela al dorinţelor nemăsurate, al pasiunilor şi mai ales cel al iubirii sexuale, lacomă, egoistă, ce îi cufundă uneori pe bărbaţi şi femei într-un adevărat infern. Acest foc se aruncă asupra lor cu o mare plăcere pentru a-i devora, fiindcă ei sunt tocmai buni să îi servească drept hrană; ei suferă, strigă şi curând nu rămâne din ei decât cenuşă şi fum.

Cât despre focul celest, el îi caută pe toţi aceia care merg pe calea purităţii, a dezinteresului, a sacrificiului, el se aruncă asupra lor şi îi aprinde, dar pentru a face din ei fiinţe de lumină. Fiindcă focul divin posedă o proprietate pe care trebuie să o cunoaştem: el nu distruge niciodată ceea ce este de aceeaşi natură cu el. În clipa în care acest foc pătrunde în om, el nu îi arde acestuia decât impurităţile sale; materia care este pură nu se consumă, ea rezistă la foc şi devine luminoasă, pentru că vibrează la unison cu el.

Lucrarea discipolului este deci aceea de a atrage focul celest. El ştie că acest foc va veni numai într-un loc pregătit pentru el. Discipolul lucrează neostenit pentru a purifica, a sfinţi acest loc care se găseşte desigur în sinea sa; prin meditaţie, rugăciune, prin practica zilnică a virtuţilor, el construieşte un locaş într-o materie pură şi luminoasă în care focul îşi recunoaşte propria chintesenţă, tocmai de aceea este atras. În tradiţia creştină, acest foc este numit Duhul sunt şi sărbătoarea Rusaliilor celebrează pogorârea Duhului Sfânt asupra ucenicilor lui Iisus sub forma flăcărilor, a limbilor de foc. Şi atunci ei au primit acest har al vindecării, al profetizării, al vorbirii în mai multe

limbi… deoarece evident Duhul Sfânt nu ajunge singur, el vine însoţit de îngeri, de arhangheli, de o întreagă ierarhie celestă, cât şi de numeroşi servitori ai naturii care se instalează în om sub forma unor haruri, a unor calităţi, a unor virtuţi.

Focul vizibil este imaginea materială a focului invizibil. De aceea, aprinzându-l, noi trebuie să ne legăm prin sufletul şi spiritul nostru de focul celest care este iubire, inteligenţă, putere, care este Duhul Sfânt. Altfel, la ce serveşte aceasta cu adevărat?… Iar când acest foc vede pe cineva interesându-se de el, iubindu-l, înţelegându-l, el se simte atras. Iată de ce a fost reprezentat ca un logodnic, ca un soţ care se îndreaptă spre iubita lui.

Regăsim aceeaşi imagine în parabola fecioarelor înţelepte şi a fecioarelor fără minte din Evanghelii: „Împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care luând candelele lor, au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci însă dintre ele erau fără minte, iar cinci înţelepte. Căci cele fără minte, luând candelele, n-au luat cu sine untdelemn. Iar cele înţelepte au luat untdelemn în vase, odată cu candelele lor. Dar mirele întârziind, au aţipit toate şi au adormit. Iar la miezul nopţii s-a făcut strigare: Iată mirele vine! Ieşiţi întru întâmpinarea lui! Atunci s-au deşteptat toate acele fecioare şi au împodobit candelele lor. Şi cele fără minte au zis către cele înţelepte: Daţi-ne din untdelemnul vostru, că se sting candelele noastre. Dar cele înţelepte le-au răspuns, zicând: Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă şi nici vouă. Mai bine mergeţi la cei ce vând şi cumpăraţi pentru voi. Deci plecând ele ca să cumpere, a venit mirele şi cele ce erau gata au intrat cu El la nuntă şi uşa s-a închis…”

Această parabolă nu are sens decât dacă interpretăm figura mirelui pe care fecioarele îi aşteptau ca un simbol al Duhului Sfânt. Cât despre fecioarele cuminţi şi cele fără minte, ele reprezintă suflete, atât bărbaţi cât şi femei. Iisus a folosit termenul de „fecioare” pentru că sufletul este un principiul feminin care, asemenea unei fecioare, trebuie să se pregătească pentru vizita soţului, a Spiritului. Şi din moment de Duhul Sfânt este un foc, o flacără, cum ar putea fi el atras dacă nu există ulei pentru a-l hrăni? Duhul Sfânt este un principiu cosmic, bineînţeles, dar şi el se hrăneşte, şi dacă vreţi să îl faceţi să moară de foame, este foarte simplu: el nu va veni. Sufletul este acela care trebuie să îi pregătească uleiul, hrana lui. Cum? Cultivând virtuţile de puritate, de iubire, de bunătate, de dreptate, de înţelepciune, fiindcă

ele vor servi drept hrană mirelui. Atât timp cât va avea astfel ulei, sufletul va putea atrage lângă el Duhul Sfânt.

Pentru mine, nimic nu este mai preţios, mai rar, niciun har nu se poate compara cu această vizită a Duhului Sfânt. Este ca o iubire celestă la prima vedere şi nu există nimic mai sublim. Dar omul nu va deveni imediat omniscient, atotputernic şi perfect fiindcă a primit această iubire la prima vedere, nu, el primeşte numai posibilităţile de a deveni, şi trebuie să lucreze cu acest foc. Din păcate, el poate ajunge şi să piardă acest har, să piardă Duhul Sfânt, şi aceasta este cea mai teribilă pierdere suportată de o fiinţă umană. Mulţi spiritualişti, mistici, Iniţiaţii care posedau acest foc l-au pierdut într-un fel sau altul. Unii au ajuns să îl recucerească, dar după câtă suferinţă, căinţă, muncă! Au trebuit să se umilească, să se roage îndelung pentru ca focul să accepte să revină; dar din moment ce a acceptat, el se agaţă atât de puternic, creşte şi îşi înfundă rădăcinile atât de adânc în interiorul fiinţei încât nu o mai părăseşte: îi dirijează, îi ordonează şi îi orientează viaţa. Omul devine atunci un tabernacul al Divinităţii, şi pe măsură ce anii trec, el se manifestă din ce în ce mai divin.

Eu am avut întotdeauna o predilecţie pentru foc, am trăit cu el experienţe nenumărate şi zilnic conversez fără încetare cu el… În interior, în exterior, nu mă interesează decât focul, focul divin a cărui expresie cea mai fidelă pentru noi pe pământ este soarele. De aceea este atât de important să contemplaţi în fiecare dimineaţă soarele pentru a restabili contactul cu focul celest. Soarele este acela care ne revelă misterul focului, misterul Duhului Sfânt. Legaţi-vă de el cu întreaga voastră iubire, cu întreaga voastră inteligenţă şi continuaţi neobosiţi să vă îndreptaţi spre el. Fiindcă Iniţierea reprezintă calea ce trebuie străbătută pentru a ajunge la acest foc.

Articol XIX. Cap. 19 – Imagini călăuzitoare pentru viaţă

Obişnuiţi-vă să priviţi şi să ascultaţi viaţa naturii: pietrele, plantele, animalele, dar mai ales cele patru elemente şi diferitele forme sub care ele ne apar: stâncile, nisipul, ploaia, zăpada, vântul, soarele, stelele… Există atâtea lucruri de observat şi de interpretat! Dar voi nu sunteţi atenţi şi de aceea trăiţi într-o lume a cărei realitate vă rămâne complet necunoscută. Sunteţi cufundaţi zilnic în ea, dar ea vă rămâne străină, necunoscută, nu îi înţelegeţi limbajul.

Priviţi numai norii, formele, culorile lor: ni se pare uneori că vedem cavalcade, bătălii, sărbători… Sunt spirite ale aerului care îşi fac

lucrarea. Fiindcă există o adevărată viaţă în înalt care se exprimă printr-o multitudine de forme: chipuri, păsări, cirezi, peisaje… Există chiar şi scrieri pe care nu ştim încă să le descifrăm. Dar esenţialul este să ne impregnăm conştient, să ne lăsăm pătrunşi de toate aceste imagini.

Astfel învăţau anticii secretele naturii: ei se opreau de pildă lângă un izvor, şi rămâneau acolo mult timp privindu-l cum curge, viu, limpede, proaspăt, ascultându-i murmurul. Ei intrau încet-încet în legătură cu sufletul apei, cu sufletul izvorului. La fel se întâmplă şi cu focul: învăţaţi să îl priviţi. Chiar dacă aveţi impresia că nu înţelegeţi nimic, nu este important, important este să vă deschideţi, deoarece vă pregătiţi astfel centri subtili care vă vor pune în contact cu viaţa naturii.

Impresii, senzaţii, imagini, totul se înregistrează şi lasă urme în noi. Zilnic viaţa noastră psihică este modelată de forţe pe care le lăsăm să locuiască în noi, influenţe cu care acceptăm să fim impregnaţi. De aceea este esenţial să găsim imagini la care să revenim mereu, imagini care să ne însoţească zi şi noapte, pentru ca gândul nostru să fie legat cu tot ceea ce este mai elevat, mai pur, mai sacru. Şi ce este mai frumos, mai poetic, mai plin de sens decât apa şi focul, precum şi diferitele forme sub care ele ne apar?

Întreaga voastră viaţă poate fi plină de aceste imagini până la impregnarea celei mai mici celule. Chiar dacă de acum înainte nu veţi mai avea altceva decât prezenţa focului şi a apei pentru a vă alimenta viaţa spirituală, va fi de ajuns… Concentrându-vă zilnic asupra acestor imagini, veţi fi însufleţiţi, purificaţi, iluminaţi.

CUPRINS

Cap. 1 – Apa şi focul, principii ale creaţiei 1
Cap. 2 – Secretele combustiei 3
Cap. 3 – Descoperirea apei 3
Cap. 4 – Apa, civilizaţia 3
Cap. 5 – Lanţul viu: soare – pământ – apă 3
Cap. 6 – Lucrarea fierarului 3
Cap. 7 – Muntele, mama apei 3
Cap. 8 – De la apa fizică la apa spirituală 3
Cap. 9 – Alimentaţi flacăra din voi înşivă 3
Cap. 10 – Focul, factor de creaţie 3
Cap. 11 – Ciclul apei: reîncarnarea 3

Cap. 12 – Ciclul apei: iubire şi înţelepciune 3
Cap. 13 – Flacăra lumânării 3
Cap. 14 – Cum să aprindem şi să întreţinem focul 3
Cap. 15 – Apa, medium universal 3
Cap. 16 – Oglinda magică 3
Cap. 17 – Arborele de lumină 3
Cap. 18 – Pogorârea Duhului Sfânt 3
Cap. 19 – Imagini călăuzitoare pentru viaţă 3